

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIV | NÚM. 2253
2,90€ | 27 NOVEMBRE 2022

Agustí Codinach

Iurii Stasiuk, a la platja del Somorrostro de Barcelona.

«Aquí hi ha crisi econòmica; a Ucraïna, crisi de vida»

Iurii Stasiuk, rector de la parròquia ucraïnesa de Santa Mònica (Barcelona) i voluntari sanitari al front de guerra

P 3, 8-12

**Per l'autonomia
de les persones
amb discapacitat
intel·lectual**

P 27-29

ràdio estel

El matí a Ràdio Estel

amb Mercè Raga i Pol Marsà
Cada dia de 8 h a 14 h

www.radioestel.cat

SEGUEIX-NOS

Download on the
App Store

BAIXA A
Google Play

8.000 milions d'humans

Calidoscopi diocesà

En aquest número trobareu una nova secció que cada setmana prendrà el pols a l'activitat diocesana promoguda pels diferents bisbats de la Tarraconense. Aquesta novetat és una mostra del ferm compromís de *Catalunya Cristiana* per garantir una presència estable del conjunt de diòcesis amb seu a Catalunya a les pàgines d'aquest setmanari.

En Damián va néixer aquest 15 de novembre a la maternitat de Nostra Senyora de l'Altagràcia, a Santo Domingo (República Dominicana). Les Nacions Unides ha convingut simbòlicament que aquest nadó sigui l'habitant 8.000 milions de la nostra casa comuna. D'acord amb les projeccions actuals, l'any 2037 arribarem a ser-ne 9.000. L'Índia és el país del món amb un major creixement de població. L'any 2050 hi haurà vuit països responsables de la meitat del creixement de la població mundial: la República Democràtica del Congo, Egipte, Etiòpia, Nigèria, el Pakistan, Filipines, Tanzània i l'Índia. Tot i això, el ritme de creixement demogràfic a nivell mundial s'està alentint. Ara mateix 50 països ja estan perdent població. L'hivern demogràfic d'Europa fa que la mitjana d'edat al vell continent sigui de 41,7 anys, mentre que a l'Àfrica subsahariana és de 17 anys. L'Església catòlica ha manifestat sovint la seva preocupació per la baixada de la natalitat al nostre continent.

En Damián naixia a la República Dominicana el mateix dia que morien dues persones a Polònia, a deu qui-

lòmetres de la frontera amb Ucraïna, a causa de l'explosió d'un míssil. La guerra en aquest país esclau continua generant patiment i cobrant-se víctimes mortals. En parlem a bastament al Primer Pla d'aquesta setmana. Ho fem a través del testimoni de l'actual rector de la parròquia ucraïnesa de Santa Mònica (Barcelona). Mossèn Iurii Stasiuk ha viatjat en diverses ocasions al seu país per ajudar l'exèrcit ucraïnès com a sacerdot i paramèdic. Ja fa uns dies que ha tornat a Barcelona. Hem aprofitat per conversar amb ell i conèixer la seva experiència com a sacerdot a la línia de batalla i a l'hospital de campanya. «Amb un ferit no has de parlar de la mort; has de donar-li esperança i forces per lluitar. Ara bé, si una persona és a punt de morir, la confesso, li dono l'absolució i li parlo de casa seva, de la família, per donar-li més tranquil·litat i ajudar-la a morir en pau.» Puntualitza que ara des de Catalunya continua ajudant de manera més indirecta i allunyada del front de guerra. També afirma que en tot aquest temps s'ha sentit molt acompanyat pel conjunt de l'Església diocesana de Barcelona.

Contingut

03

Editorial

05

La setmana

06

Opinió

08

En primer pla

13

Vida eclesial

24

Educació i Família

27

Reportatge

30

Carta dominical

32

Bíblia

34

Litúrgia

36

Espai lectors

38

Cultura

46

Agenda

47

Des del carrer

Joan Vila-Grau a la Sagrada Família

PÀGINA 18-19

21

Janada Marcus, supervivent
del jihadisme de Boko Haram a Nigèria

Esperit transformador ignasià

PÀGINA 38-40

Calidoscopi diocesà

PÀGINA 20

47 David García
Requena, coordinador
d'un dels punts
de recollida d'aliments
de la campanya Gran
Recapte del Banc
dels Aliments
de Barcelona

La setmana en tuits

EDUARD SALA
@EDSALA62

Responsable d'Acció Social de Càritas Barcelona

Les persones que vam poder gaudir del Gospel Fest vam experimentar una dosi concentrada d'energia per a l'ànim. Va ser impossible no bellugar-se a la cadira. Gràcies a les 600 veus que ens van fer volar!

MIREIA D. B.
@HOLAIQUETAL

Periodista

Aquesta nit el cel té una nova estrella sumada a la resta d'estrelles que conformen La Cantonada. En Joan Vila-Grau ja brilla amb els seus grans amics Jordi Bonet, Aureli Bisbe, Jordi Vilanova... No s'ha fet justícia del moviment de La Cantonada a Catalunya i la cultura nacional

VICENTE DURÁN CASAS
@VICDURCAS

Jesuïta

Fer el mundial de futbol a Qatar ha estat el pitjor error de la FIFA en tota la seva història. Qatar és un bon exemple de països amb modernització però sense Modernitat, tecnologia punta sense institucions socials modernes i sense els valors propis de les societats democràtiques

MARC ALOY GUÀRDIA
@MARC_ALOY

Alcalde de Manresa

Gràcies a totes les persones que ens han acompanyat a l'acte, al Papa Francesc pel missatge que ens ha traslladat el Cardenal Omella, a Xavier Melloni per les seves paraules sempre inspiradores i a l'Esbart Manresa i l'Orfeó Manresà, que ho han arrodonit brillantment!

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Educació i solidaritat

La nostra programació dona protagonisme, els caps de setmana, a l'educació i la solidaritat. Els dissabtes a les 9h, s'emet *Escola de família*, presentat per Olga Vallejo, una hora de ràdio per al diàleg entre l'àmbit de l'educació i la vida familiar, des de temes d'actualitat. En cada edició, col·laboren experts, s'ofereixen recursos a les famílies, es dona veu a bones pràctiques de les escoles i es repassa una agenda formativa per a tota la comunitat educativa. Compta amb el suport de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya.

I els diumenges a les 20.15h és l'hora d'*Àngels*, espai presentat per David Serra en què es dona veu a entitats que acullen i acompanyen persones en situació de vulnerabilitat social, amb el suport de la Fundació Llegat Roca i Pi. El 13 de novembre, el programa recordava que 9 de cada 10 famílies amb menors ateses per Càritas Barcelona pateixen pobresa severa, que «vol dir estar per sota del 40% de la mitjana d'ingressos de la població», segons va comentar Míriam Feu, cap d'Anàlisi Social i Incidència de l'entitat diocesana.

Zoom

EDUARD BRUFAU

© Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família

La construcció de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona va completant noves etapes. La setmana passada es va coronar la torre de sant Lluç amb la col·locació d'un gegantí cap de bou, símbol d'aquest evangelista. Properament es farà el mateix amb la torre de sant Marc, en aquest cas amb un cap de lleó, i totes dues s'il·luminaran el 16 de desembre.

L'efemèride de la setmana

30 de novembre del 2000:
la Unesco declara la Tarragona romana Patrimoni de la Humanitat

CONTRAPUNT

L'escola cristiana i el seu compromís social

MERITXELL RUIZ

Secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Aquest ha estat un inici de curs on les necessitats socials s'han fet ben paleses a l'escola cristiana. A les aules hi entren cada dia alumnes amb les seves il·lusions, ganes d'aprendre, de compartir, de jugar..., però també amb les seves situacions personals i familiars: marginalitat, desnonaments, problemes de salut, desatenció familiar... Són infants i joves amb necessitats diverses, molts cops materials però també d'acompanyament i suport. Segons l'enquesta de condicions de vida del 2021 de l'Idescat, a Catalunya hi ha un 32,6% de menors de 16 anys en risc de pobresa i exclusió social. La crisi econòmica i la pandèmia han incrementat la vulnerabilitat de molts alumnes.

L'escola d'iniciativa social acull molts d'aquests alumnes i les seves famílies. Ho fa per vocació i perquè és la nostra missió. Només cal recordar

els orígens de moltes escoles de congregacions o parroquials que van ser creades per donar una bona formació a gent que en quedava exclosa. Els centres i els equips educatius esmercen molts esforços no només perquè tinguin una bona educació, sinó per compensar moltes d'aquestes mancances que l'administració no arriba a cobrir: des de beques menjador, ajuts per llibres i material, fins a alfabetització de les famílies. En aquesta tasca, la col·laboració amb entitats com Càritas és essencial ja que es dona una resposta més integrada i completa.

Cal assenyalar que el compromís social de l'escola cristiana és molts cops desconegut o ignorat. Les dades ho demostren: ens vam comprometre a escolaritzar més de 21.000 alumnes amb necessitats socioeducatives i ho estem fent a més de 24.000. L'administració, però, no-

més hi ha dedicat 12M€ dels 21M€ als quals es va comprometre. Deixar els centres sense aquests suports és desatendre l'alumnat més vulnerable.

Catalunya ha de poder oferir una educació de qualitat i d'equitat als més joves i no ho podrà fer sense l'escola d'iniciativa social. Les escoles cristianes continuem compromeses a generar oportunitats educatives per a tothom, independentment de la situació familiar, origen o religió. Tanmateix, és imprescindible que les administracions públiques hi dediquin els recursos suficients perquè això sigui factible. La responsabilitat no pot ser desigual, com ho és ara.

Continuem compromesos a generar oportunitats educatives per a tothom

JOAN BUSCÀ I AMBRÓS

Economista i professor emèrit de la UB

PARLEM D'ECONOMIA

Pujaran les pensions?

Al·l'octubre el Govern espanyol va aprovar els Pressupostos Generals de l'Estat. Les pensions en són la partida més important; representen gairebé el 40% del total de les despeses pressupostades. És a dir, de cada 100€ de despeses, 40 serviran per pagar pensions. Això és un 11,4% més que el pressupostat el 2022. Aquest increment tan important ve del fet que les pensions, segons l'article 50 de la Constitució Espanyola, s'han d'actualitzar d'acord amb la mitjana de l'IPC (Increment Preus del Consum) de l'any anterior.

Malgrat que està escrit a la Constitució, hi ha molt anys que no s'ha complert. Per tant, podem afirmar que les pensions no han estat actualitzades correctament. Si revisem els IPC mensuals del 2022 fins al setembre, trobem increments men-

suals que van des del 6,1% del gener fins al 8,9% del setembre. Durant tot l'any 2022, l'IPC pràcticament només ha fet que pujar. Per tant, els Pressupostos de l'Estat aprovats a d'octubre preveuen un increment de les pensions per a l'any 2023 del 8,5%. De totes maneres, encara no hem acabat l'any 2022. Falten els IPC dels tres últims mesos de l'any 2022, que podrien variar, molt poquet, l'increment del 8,5%, tant a l'alça com a la baixa. Particularment penso que podria ser a l'alça.

Un exemple: les persones que cobren una pensió mínima d'uns 1.005€ al mes, si l'increment per

al 2023 es confirma del 8,5%, cobrarien 1.090€. Les persones que cobren la pensió màxima, 2.820€ al mes, passarien a cobrar 3.060€. Hem de tenir en compte que aquests imports són bruts, sense la Retenció de l'IRPF.

Tenint en compte que a Espanya les pensions es paguen amb les aportacions per jubilació dels salaris de les persones que treballen, hem d'estar atents a l'evolució de la taxa d'ocupació i d'atur. Si comprovem les xifres del mercat laboral, ens diuen que l'ocupació creixerà un 3,8% i la taxa d'atur disminuirà un 10% el 2022.

Bones notícies per als jubilats! El 2023 s'incrementen substancialment les pensions. Estan garantides per la Constitució i l'estabilitat del mercat laboral.

El 2023 s'incrementen substancialment les pensions

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Sant Mateu, l'evangelista d'aquest any

Aquest diumenge comencem un nou any litúrgic, en el curs del qual meditem i commemorarem tot el misteri de Déu revelat en Jesucrist. És un recorregut des de l'encarnació, passant per la creu, mort i resurrecció de Jesucrist, que culmina amb la Pentecosta i amb l'inici de la vida de l'Església. Una Església que avança a l'espera de la vinguda definitiva del Senyor. L'any litúrgic es clausura amb la celebració de Jesucrist com a Rei de tot el món, que celebràvem diumenge passat.

El Concili Vaticà II, per tal d'enriquir aquest itinerari i facilitar als fidels l'accés a la Paraula de Déu, va disposar tres cicles de lectures bíbliques per als diumenges i les festes, que se segueixen en anys consecutius. En el decurs d'aquest nou any litúrgic seguirem el cicle A, en el qual l'Església proposa la lectura de l'Evangeli de sant Mateu durant els diumenges del temps ordinari i del temps d'Advent, que avui iniciem.

El difunt bisbe auxiliar de Barcelona i gran estudiós de la litúrgia, Mons. Pere Tena i Garriga, en un article de l'any 2008 (*Catalunya Cristiana*, núm. 1513, pàg. 15) escrivia que «l'Evangeli de Mateu ha estat, des del començament, el que l'Església d'alguna manera ha considerat com a primer i bàsic. Ha estat, en la història, el més utilitzat en la litúrgia». «Possiblement [afegia], això ha marcat la predicació tradicional de l'Església i també l'espiritualitat cristiana».

Sant Mateu dirigeix el seu Evangeli a persones de cultura jueva, i, per aquest motiu, fa referències freqüents a l'Antic Testament. Aquestes referències són per a ell el punt de partida per parlar de Jesús i de la seva missió: «No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los, sinó a dur-los a la plenitud» (Mt 5,17). Un dels casos més clars d'aquesta manera de fer és el «sermó de la muntanya», en el qual Jesús ens regala el sentit més profund dels manaments de la Llei de Déu. La narració de Mateu és també la que ens parla més directament de l'Església.

Durant tot aquest any litúrgic, quan escoltem fragments de l'Evangeli de Mateu, prenguem consciència de la nostra dignitat de veritables fills d'Abraham per la fe; proposem-nos seguir el camí de les benaurances i demanem a Déu que la nostra vida sigui un seguiment apassionat de Jesús, com ho fou la de Mateu, que el va portar a recollir per escrit la vida de Jesús perquè tots la poguéssim conèixer. Gràcies, sant Mateu, pel teu Evangeli.

Benvolguts germans i germanes, demanem al Senyor que ens ajudi a viure amb joia l'Evangeli i a ser-ne testimonis en el món present. I no oblidem llegir diàriament un fragment de l'Evangeli de sant Mateu, recordant el que deia sant Jeroni: «Ignorar les Escripures és ignorar Crist».

«A la guerra,
Déu actua
a través
de les persones
que ajuden
els altres»

**Iurii Stasiuk, rector de la parròquia ucraïnesa
de Santa Mònica i voluntari sanitari al front de guerra**

Mn. Iurii, a l'esquerra, amb part del seu equip a la regió de Kherson.

«No soc ni militar ni metge, el meu primer servei és com a sacerdot»

«Aquí és una crisi de 50 cèntims, mentre que per a la gent d'allà és una crisi de vida»

Iurii Stasiuk acumula molta experiència al front de guerra, d'ençà que el 2014 Rússia va començar l'escalada bèl·lica contra Ucraïna. Des d'aquell moment, aquest sacerdot format i ordenat a Barcelona, actual rector de la parròquia ucraïnesa de Santa Mònica, ha viatjat en diverses ocasions al seu país per ajudar l'exèrcit ucraïnès com a sacerdot i paramèdic (és membre d'una associació de voluntaris sanitaris: Hospitalaris). Després de set mesos al front de guerra, fa unes setmanes que ha tornat a Barcelona. Diu que des d'aquí també pot treballar pel seu país, encara que sigui a 3.000 quilòmetres del front. «La guerra a Ucraïna no ha acabat, i una de les nostres missions és ser veu dels que són allà.»

El 24 de febrer Rússia va incrementar la seva ofensiva contra Ucraïna. Vostè, amb el permís de l'arquebisbe de Barcelona, va decidir anar-se'n al front de guerra.

Ja durant la primavera del 2021 vam començar a preparar-nos intuïnt que la guerra prendria una intensitat més gran. Al desembre vam fer una crida enèrgica per recaptar diners, ja

que tots els membres de l'Associació Hospitalaris som voluntaris. Alguns polítics ucraïnesos se'n van riure, però quan va arribar el 24 de febrer del 2022 nosaltres estàvem preparats a escala personal i d'organització. Gràcies a l'experiència d'aquests anys, sabíem la importància de no caure en el caos ni el pànic, que de vegades són més contraproductius que la guerra en si. Teníem clar que havíem de ser els primers d'actuar.

Després de més de set mesos ha decidit tornar a Barcelona. Què ha canviat perquè hagi pres aquesta decisió?

En primer lloc, perquè, passats aquests mesos, la gent està més ben preparada, ja no actua emocionalment, sinó amb raó i tranquil·litat. La situació és greu, però s'ha estabilitzat. En segon lloc, perquè gràcies a la pregària he sentit que he de ser aquí. Quan només portava dos mesos al front, vaig començar a pensar de tornar a Barcelona. Pregava perquè Déu m'enviés un senyal. Però el que passava és que, just després de la pregària, em cridaven per un ferit, com una resposta clara que encara no havia arribat el moment. En can-

«El nostre servei és portar els ferits des de la línia de batalla fins a l'hospital de campanya»

«El moment més dur és quan una persona mor entre les teves mans, sents una gran impotència»

«Sé que la mort no té l'última paraula, però costa superar-ho, sobretot quan són nens»

vi, a l'agost, ja no va ser així, i vaig sentir que havia de tornar. No soc ni militar ni metge, el meu primer servei és com a sacerdot. Durant aquest temps m'han proposat de signar un contracte amb l'exèrcit, de tenir un sou, però jo no vull lligar-m'hi, perquè per damunt de tot soc sacerdot. Els fidels de la parròquia de Santa Mònica estan contents que hagi tornat, de poder comptar amb mi. D'altra banda, cal dir que no he deixat la guerra. Continuo ajudant de manera més indirecta i allunyada del front de guerra. Hem de recordar que la guerra no ha acabat, hem de ser veu dels que són allà. Lluiten allà però també nosaltres lluitem aquí.

De fet, aquí també en patim les conseqüències: crisi de refugiats, crisi energètica, inflació...

La gent moltes vegades està més preocupada per la pujada del preu del pa o de la gasolina que per la guerra que té lloc a 3.000 quilòmetres de distància. S'entén que sigui així. Normalment tendim a pensar en nosaltres mateixos i en els nostres problemes. Ara bé, hem de tenir en compte que aquí és una crisi de 50 cèntims, mentre que per a la gent d'allà és una crisi de vida. D'altra banda, no podem restar impassibles a la invasió de Rússia, perquè si ara ho deixem estar després poden venir coses pitjors. Quan el bé no actua, el mal creix.

Capellà i sanitari al front de guerra

Quan i per què sorgeix la necessitat d'ajudar en la defensa del seu país?

Ve de la pregunta de què puc fer. En el primer moment de la guerra, hi anava com a capellà, per assistir els militars. Hi anava quan podia, aprofitant el període de vacances. Però per Pasqua del 2016, després d'una estona de pregària, els militars em van demanar de passar la nit amb ells al front. Vaig demanar permís als meus responsables, però em van dir que no, perquè no estava prou preparat. Aleshores va néixer una altra pregunta: què puc fer més? És quan va sorgir l'oportunitat de formar part de l'Associació Hospitalaris, integrada per uns 700 sanitaris voluntaris que reforcem el servei mèdic de l'Exèrcit. El nostre

servei principal és portar els ferits des de la línia de batalla fins a l'hospital de campanya més proper.

Com reaccionen en descobrir que és sacerdot? L'assistència espiritual, com complementa la sanitària?

Sí que els sorprèn que sigui un sacerdot. Em diuen «pare» i em pregunten què hi faig al front de guerra. Pel que fa a l'atenció, quan portem un ferit no hi ha temps per parlar de qüestions espirituals; la urgència és salvar-li la vida. Si fas una bona assistència en un primer moment, el ferit té més possibilitats de sobreviure. Ara bé, hi ha hagut situacions més complicades, en què ens trobàvem enmig d'un bombardeig i havíem d'esperar a ser evacuats. Aleshores hem tingut ocasió de resar el Rosari i de parlar. Amb un ferit no has de parlar de la mort; has de donar-li esperança i forces per lluitar. Ara bé, si una persona és a punt de morir, la confesso, li dono l'absolució i li parlo de casa seva, de la família, per donar-li més tranquil·litat i ajudar-la a morir en pau.

Els moments més durs són aquests en què ha d'acompanyar a morir?

Certament, el moment més dur és quan una persona mor entre les teves mans. Sents una gran impotència i penses què hauries pogut fer per salvar-li la vida. Però moltes vegades són ferides mortals; no s'hi podia fer res. Recordo una vivència d'aquest estiu. Durant unes hores vam deixar el camp de batalla per poder descansar una mica en una ciutat propera. Vaig pensar d'anar a tallar-me els cabells, però quan arribava a la perruqueria ens van bombardejar amb bombes de raïm, que estan prohibides. Al costat de la perruqueria, en un parc, hi havia vist una família. Hi vaig anar per si necessitaven ajuda. Hi havia dos nens ferits, eren bessons, de 9 anys, un molt greu i l'altre més lleu. Era la primera vegada que em tocava atendre un infant. Mentre esperàvem l'ambulància, li vaig fer els primers auxilis. Va ser una experiència forta. Les persones que són a l'exèrcit estan preparades, de manera que els pots fer els primers auxilis amb tranquil·litat. Amb un nen petit és molt diferent. Era un nen petit amb ferides grans. El vam

Dins l'ambulància,
camí d'una evacuació.

«He tingut un equip format per grans professionals, però també Déu era amb nosaltres»

«La guerra m'ajuda a entendre què vol dir que Jesucrist va donar la vida perquè nosaltres puguem viure»

portar a l'hospital de campanya, el van operar, però després, en traslladar-lo a l'hospital general, va morir, perquè se li havien obert les ferides. Sé que la mort no té l'última paraula, però costa superar-ho, sobretot quan són nens. La guerra no és per ningú, però els grans tenim la responsabilitat de defensar i lluitar pel nostre país; els nens, no. És molt dur.

La guerra l'ajuda a refermar la fe en Déu? O de vegades, davant de tanta absurditat, experimenta el silenci de Déu?

A la guerra sempre em pregunten: «On és el teu Déu?» La meva resposta és clara: «És aquí.» Déu no ha sortit del país en guerra, no ha estat evacuat. Ell hi és a través meu, a través de les persones que ajuden les altres, de les bones accions. En una guerra hi ha miracles.

Ha viscut miracles, fets providencials?

Sí, des del principi. He estat el responsable del nostre equip i he viscut situacions que, un cop superades, és tot un miracle que n'haguem sortit vius. Hem estat treballant amb les forces especials de l'Exèrcit ucraïnès, la intel·ligència militar. Hem anat a buscar un ferit a la zona grisa, al costat de l'enemic, i malgrat el bombardeig constant no ha caigut ni una bomba damunt nostre. Tots els ferits que hem portat del front de guerra a l'hospital de campanya han arribat vius, no se'ns ha mort ningú pel camí. He tingut un equip perfecte, format per homes i dones professionals, però també Déu era amb nosaltres. Quan sents una bomba, l'experiència et diu de quin tipus és i quina trajectòria segueix. Un dia, enmig d'un bombardeig intens, vam saber que una bomba anava directa cap a nosaltres, ningú no deia res, però tots sabíem que eren els nostres últims segons de vida. Però quan va arribar no va explotar. El 90% exploten, però el 10% no, aquesta no va explotar. Va ser un miracle. Em van dir: «Quina sort que siguis amb nosaltres.» Sempre diem que Jesucrist ha mort per nosaltres, però de vegades ho diem sense pensar-hi gaire. Al front de guerra he experimentat què és tenir persones disposades a donar la vida per salvar la meua. També nosaltres estem disposats a donar la vida per ajudar una persona ferida. Sents que no estàs sol, que si passa alguna cosa, els companys no t'abandonaran. M'ajuda a entendre què vol dir que Jesucrist va donar la vida perquè nosaltres puguem viure.

Rússia i Ucraïna

Vostè és de la regió de Lviv, a 30 quilòmetres de la frontera de Polònia, una zona allunyada del front de guerra. Els seus pares i la seva germana hi viuen.

La meua germana és infermera i treballa a l'hospital de reserva. Ella també està en reserva militar. No els toca directament la guerra, però sí indirectament. A Ucraïna no hi ha ningú a qui no li toqui la guerra. A ells els toca perquè tenen un fill que va al front, cosa que no és fàcil d'acceptar.

Ara la situació està més normalitzada, més estable. La previsió és que encara s'allargarà en el temps?

Encara no hem arribat al punt culminant, encara han de passar moltes més coses. Som en un punt de no retorn, tant nosaltres com Rússia hem creuat la línia vermella. Només tenim l'opció de defensar-nos i lluitar fins al final, perquè no hi ha cap altra sortida. Ara la preocupació és l'arribada de l'hivern i com afectarà la població. La meua àvia sempre deia que el mal no camina sol.

Rússia i Ucraïna són dos països germans enfrontats? Com ho viu vostè?

Des del 2014 que no sento que Rússia sigui un país germà, ni parlo rus. Certament que a Rússia hi ha persones bones, però com poden permetre que el seu govern ens envaeixi? En són responsables perquè no fan oposició. Un germà no pot entrar i matar-ne un altre, només un enemic ho fa. Jesús diu que hem de pregar pels nostres enemics i estimar-los. És fàcil dir-ho, però acceptar i viure-ho és més complicat. Jo estimo i prego per ells, però ells han de respondre pel que han fet, no pot ser de cap altra manera.

Si és complicat entendre els dirigents russos, encara ho és més entendre el Patriarcat de Moscou?

El patriarca Ciril beneeix les persones perquè vagin a la guerra i matin «el mal i l'enemic». Un dia ens vam trobar dos cadàvers de soldats russos. Un portava unes icones a la butxaca, una cinta amb un salm i un breviari. Era una persona creient i practicant. Va ser una sorpresa. Com pot ser que una persona creient, que prega, vagi a matar els altres; no a defensar-se, sinó a atacar? El patriarca ho proclama com una guerra santa. Pensen que ho fan per Déu, però per quin Déu? Crec que és un Déu una mica diferent del nostre, el que creiem nosaltres, el Déu de l'evangelí de l'amor. El seu és un déu en minúscula. Haurà de passar molt de temps no perquè els pugui dir «germà» sinó perquè senzillament pugui mirar-los als ulls. És una qüestió molt difícil.

El 16 de març vam assistir a la benedicció, per part del bisbe Javier Vilanova, de dues ambulàncies destinades al seu batalló. És

Celebració litúrgica a la parròquia ucraïnesa de Santa Mònica a Barcelona.

només una de les nombroses mostres de solidaritat i ajuda. Com ho valora?

Vaig poder recepcionar aquestes dues ambulàncies a la frontera amb Polònia. Les va portar mossèn Joan Garcia de Mendoza. Han complert la seva missió de sobres perquè han salvat moltes vides. He rebut molts missatges de suport que no sempre he pogut contestar per falta de cobertura, però sobretot he experimentat l'ajuda amb obres concretes. No puc fer res més que donar gràcies amb majúscules. De veritat que m'he sentit molt acompanyat per l'Església diocesana de Barcelona i la població de Catalunya i del conjunt d'Espanya.

«Com pot ser que una persona creient, que prega, vagi a matar els altres; no a defensar-se, sinó a atacar?»

«M'he sentit molt acompanyat pel conjunt de l'Església diocesana de Barcelona»

Aquesta setmana el Papa celebra la Jornada Mundial dels Pobres, recordem el Dr. Eusebi Colomer i Joan Vila-Grau i coneixem el testimoni d'una supervivent nigeriana de Boko Haram

Francesc celebra la Jornada Mundial dels Pobres

El Papa demana «no deixar-se enganyar per la por»

AICA
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va presidir la missa de la VI Jornada Mundial dels Pobres a la basílica de Sant Pere, participada principalment per famílies necessitades, persones sensesostre, immigrants i discapacitats acompanyats per voluntaris de Càritas i altres associacions. El Pontífex va fer una crida a «no deixar-se enganyar per la por, a no cedir al derrotisme, sinó aprendre a llegir amb els ulls de la fe els esdeveniments dramàtics».

Francesc els va demanar que «no es deixin enganyar» per suplantadors i que no s'espantin quan sentin parlar de guerres i revolucions; dit d'una altra manera, que no caiguin en la «temptació de llegir els fets més dramàtics de manera supersticiosa o catastròfica», pensant en un suposat final del món i deixant de fer el bé.

«Si pensem d'aquesta manera, ens deixem guiar per la por, i potser després cerquem respostes amb curiositat morbosa en les faules de mags o horòscops, que mai no falten; o bé, confiem en teories fantasioses proposades per algun “messies” de darrera hora, generalment sempre derrotistes i conspiratives. Aquí no hi ha l'Esperit del Senyor», va advertir.

«El deixeble del Senyor no es deixa atrofiar per la resignació, no cedeix al desànim ni tan sols en les situacions més difícils, perquè el seu Déu és el Déu de la resurrecció i de l'esperança, que sempre reanima, amb Ell sempre es pot aixecar la mirada, començar de nou i tornar a caminar», va afegir el Papa.

Amb aquesta perspectiva, davant

les crisis, davant les coses dolentes que passen i generen pobresa i patiment, el cristià ha de preguntar-se què pot fer, en lloc de quedar-se «com a víctimes del que passa», i aprofitar l'oportunitat per fer el bé i construir també a partir de situacions negatives, perquè cada crisi és una possibilitat i ofereix oportunitats de creixement.

«Germans i germanes, en aquesta Jornada Mundial dels Pobres, la Paraula de Jesús és un fort advertiment per trencar aquella sordesa interior, que ens impedeix escoltar el crit sufocat de dolor dels més

PAPA FRANCESC
«El deixeble del Senyor no es deixa atrofiar per la resignació, no cedeix al desànim ni tan sols en les situacions més difícils, perquè el seu Déu és el Déu de la resurrecció i de l'esperança»

© Vatican Media

Francesc es va mostrar proper i afectuós, especialment amb els més petits.

febles», va exclamar el Papa, tot recordant que vivim en societats ferides, on assistim a escenaris de violència, injustícia i persecució, i a una guerra cruel i despietada, com la d'Ucraïna, «que provoca la mort de tants innocents i multiplica el verí de l'odi».

Com cada any des de la institució d'aquesta jornada, Francesc va compartir el dinar amb els pobres a l'Aula Pau VI, cosa que va facilitar moments de convivència.

Al dinar van participar unes 1.300 persones sense llar, migrants i persones assistides per Càritas Roma, la Comunitat de Sant'Egidio i altres associacions.

Pessebre i arbre de Nadal

El pessebre que s'instal·larà a la plaça de Sant Pere per a aquest Nadal prové de Sutrio, a la província d'Udine (Itàlia), un dels pobles més característics de Càrnia, Friuli Venezia-Giulia. D'altra banda, el majestuós avet blanc de 30 metres prové dels Abruços, exactament de Rosello, un petit poble de muntanya de només 182 habitants.

També s'instal·larà un pessebre a l'Aula Pau VI, enguany ofert pel govern guatemalenc. És una representació de la Nativitat formada per la Sagrada Família i tres àngels. Tot està fet a mà per artesans segons la tradició guatemalenc, amb grans teles de colors, on predomina el color daurat, i estàtues de fusta.

La tradicional inauguració del pessebre i l'encesa de l'arbre de Nadal tindran lloc dissabte 3 de desembre a les 17.00.

El pessebre de Sutrio serà íntegrament de fusta, amb una semi-esfera que farà de gruta, on s'exposarà la Sagrada Família al voltant de la qual es col·locaran personatges de mida natural. A més de les figures del naixement, es mostraran personatges comuns que fan feines o gestos simbòlics. Les estàtues de fusta de cedre estan tallades a mà i respecten plenament el medi ambient.

L'arbre i els pessebres romanaran exposats fins al final del temps de Nadal, que coincideix amb la festa del Baptisme del Senyor, diumenge 8 de gener del 2023.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Un any més

Cada 25 de novembre assistim amb el cor encongit i impotents a la pluja de dades que es mostren pel Dia internacional de l'eliminació de la violència contra les dones. En el món massa dones pateixen violència només pel fet de ser dones. Ser humiliades, assetjades verbalment i físicament, maltractades físicament i psicològicament, venudes com a esclaves o com a «esposes», violades i assassinades... els passa a elles ni no a ells. Les xifres escandalitzen. Per posar algun exemple: segons l'ONU, a escala mundial, les dones encara accedeixen a només tres quartes parts dels drets reconeguts als homes; estudis recents indiquen que 1 de cada 4 dones ha patit violència dins la parella i, només a Espanya el 2022, n'han mort 34 a mans de les seves parelles o exparelles... Cap forma de violència és compatible amb viure com a fills i filles de Déu. Com va dir el papa Francesc, «la violència contra les dones és un pecat i una xacra social que hem d'erradicar». Com a Església no podem ser-ne còmplices, callant o encobrint qualsevol de les seves manifestacions. Un cop més, el Papa fa una crida a posar-nos al costat de les víctimes i ser espai d'acollida, escolta, protecció. Que totes les dones que se sentin amenaçades tinguin la certesa que som amb elles de manera incondicional, perquè «la comunitat salva» i perquè no volem tancar els ulls davant del patiment.

Els cristians i cristianes podem ser aquella comunitat acollidora i inclusiva que salvi les dones que es troben en una situació vulnerable i que són o poden ser víctimes. Com a seguidors de Jesús, volem dir a tantes dones que viuen doblegades pel pes de la violència masclista: aixeca't!

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

Homenatge al Dr. Eusebi Colomer, sj (1923-1997), un pensador en diàleg

Humanisme i Transcendència

SERGI GORDO RODRÍGUEZ
Bisbe auxiliar de Barcelona

La humanitat es rebaixa quan es talla el punt d'unió que la relliga amb la Transcendència

Arxiu Jesuïtes Catalunya

Eusebi Colomer.

Quan a finals de l'any 2000 vaig ser enviat a Munic per tal d'aprofundir l'idioma germànic, vaig recordar que també a la capital de Baviera es formà el Dr. Eusebi Colomer i Pous, prevere de la Companyia de Jesús, la memòria del qual enguany honorem en escaure's el 25è aniversari del seu traspàs. Fou del 1954 al 1957 quan l'aleshores jove prevere jesuïta disposà d'una etapa d'especialització històrico-filosòfica en tres prestigioses universitats germàniques: Munic, Friburg de Brisgòvia i Colònia. I fou a Munic on seguí els cursos i els famosos sermons de Romano Guardini a la parròquia universitària, la Ludwigskirche. També hi freqüentà lliçons d'Alois Dempf. Bons mestres, sens dubte.

També recordo que, al cap de pocs mesos de la meva arribada a Munic, vaig rebre unes lletres encoratjadores d'un antic professor meu, admirador del P. Colomer, que em deia: «Benvolgut amic, confio que l'estada a Munic et sigui profitosa. Hauràs après l'alemany i hauràs treballat en un país d'una altíssima densitat cultural. Hauràs trobat, sens dubte, bons professors i, potser, si tens sort, fins i tot algun mestre.»

«I potser, si tens sort, fins i tot algun mestre...» D'aquest comentari amical, en fa ja molts anys. Potser aquest antic professor meu deuria pensar que a Munic em trobaria amb un nou Romano Guardini, per exemple... Doncs bé, puc afirmar, sense por d'enganyar-me, que sí que he tingut sort, una sort tanmateix no trobada a Munic, una gràcia gran i immerescuda, i una joia que comparteixo amb molts altres companys i amics, car, ja molts anys abans que un servidor anés a Alemanya, vaig poder gaudir del luxe i el privilegi de seguir les lliçons d'un autèntic mestre, el mestre Eusebi Colomer i Pous.

En efecte, als qui vam fruir de la seva presència i de les seves pau-

les, ens queda encara el ressò de la seva plàcida saviesa, dialogant i àdhuc pastoral. La seva obra és considerable, oimés si considerem la publicació pòstuma de diversos treballs que havia deixat redactats i que manifesten com l'autor fou un treballador incansable que es mantingué ferm, en plena activitat, lliurat amb tota passió fins a la mort. És tal la diversitat de temes estudiats al curs del seu itinerari intel·lectual que no és fàcil veure'n la unitat d'inspiració. La seva amplitud i varietat pot emmascarar la seva coherència, la convergència de les seves moltes dimensions.

En efecte, professor i historiador de la filosofia que fruïa amb el passat i es delectava amb les remembrances, pensador en diàleg, divulgador a casa nostra de l'obra de Teilhard de Chardin, investigador rigorós de la influència de Ramon Llull sobre Nicolau de Cusa, estudiós eminent del pensament català medieval, de la filosofia alemanya de Kant a Heidegger, de l'ateisme modern, reivindicador de la relació entre filosofia i teologia, tot plegat pot donar una sensació de dispersió, que en tot cas seria la dispersió «pròpia d'un autèntic intel·lectual», com ens remarcaria probablement amb intel·ligent murrieria el també enyorat P. Miquel Batllori, sj.

Certament, a causa de les circumstàncies, o segons els imperatius de la docència, o per raons de situacions eclesials, sembla difícil trobar en la seva obra un eix vertebrador car mai no oferí una reflexió sistemàtica, ni elaborà cap síntesi. Malgrat tot crec que sí que podem discernir una seva preocupació central per un tema que esdevé dominant i a l'entorn del qual els seus escrits ben variats prenen relleu. És una clau que ens permet d'endin-

Agustí Codinach

El bisbe Sergi Gordo va dedicar la lliçó inaugural del nou curs de l'ISCREB a Eusebi Colomer, el 18 d'octubre passat.

La fe, més que una pregunta que l'home adreça a Déu, és la pregunta que Déu fa a l'home

sar-nos, sense perill de foraviar-nos, pel seu univers mental. A parer meu, doncs, el nostre autor fou empès a reflexionar sobre aquesta nostra humanitat que, orgullosa del seu progrés, més que enlairar-se potser més aviat es rebaixa quan es talla el punt d'unió que la relliga amb la Transcendència.

Segons Colomer, ningú no es pot sostreure totalment mentre viu en aquest món al dubte o a la fe. Per al qui creu, la fe estarà present malgrat el dubte, car, mentre és un home en aquest món, mentre la fe no és substituïda per la visió de Déu cara a cara, sempre hi ha la temptació de la incredulitat, que una fe viva és capaç un dia i un altre de superar. Per al qui no creu, la fe estarà present mitjançant el dubte, ja que, malgrat sentir-se segur en la seva incredulitat, en el fons porta a dins, si és un home profund, aquest interrogant: «Potser és veritat.» Probablement és aquesta lluita entre el dubte i la fe, entre la impugnació i la certesa, el que impedeix, a uns i altres, que ens tanquem hermèticament i és això el que fa que pugui haver-hi un pont entre els uns i els altres. Per a un, el dubte no acceptat i superat el fa participar d'alguna manera del destí del que no creu. I per a l'altre, el dubte acceptat i volgut és la forma en què la fe, malgrat tot, subsisteix en ell almenys

com a exigència o com interrogant.

Colomer no amaga les seves cartes. Ell pressuposa la llibertat de la fe. Ningú no pot obligar a un altre a creure. I, en tant que pensador cristià, pressuposa també l'origen diví i la gratuïtat de la fe. La fe, més que una pregunta que l'home adreça a Déu, és la pregunta que Déu fa a l'home. L'origen de la fe està sempre en Déu. Déu crida i l'home respon, i és aquesta resposta, és aquesta obediència, el que constitueix la fe cristiana. Però d'altra banda, la fe no és una mena d'aeròlit baixat del cel que no tingui res a veure amb la terra dels homes. La revelació de Déu pressuposa un punt d'inserció del missatge en l'experiència humana. És el que mai no es va cansar de repetir el nostre autor fent seves les següents paraules de Rudolf Bultmann: «Si l'existència humana no fos moguda, conscientment o inconscient, pel problema de Déu en el sentit del lema augustinà: "Ens heu fet, Senyor, per a Vós i el nostre cor està inquiet fins que no descansa en Vós", no podríem reconèixer Déu com a Déu en cap de les seves manifestacions.» Per tant, si no hi hagués res en l'home que respongués a la crida de Déu, no seríem capaços d'escoltar-la.

Joan Vila-Grau a la Sagrada Família

JORDI FAULÍ I OLLER

Arquitecte director
de les obres
de la Sagrada Família

Qui entra a les naus de la Sagrada Família se sent commogut i experimenta una joia interior. És així pel projecte arquitectònic d'Antoni Gaudí i pels vitralls de Joan Vila-Grau, que li donen lluminositat, color i recolliment espiritual.

El 1999 Joan Vila-Grau acceptà el gran repte de dissenyar els vitralls. Amb l'arquitecte Jordi Bonet i Armengol decidiren de començar pel del finestral central de la Façana de la Passió, que acabava de construir-se.

Joan Vila-Grau, artista polifacètic, tenia una gran experiència en el projecte i restauració de vitralls i havia estudiat els vitralls catalans, gòtics i modernistes. Però projectar els de la Sagrada Família era enfrontar-se amb una obra monumental. Calia tenir en compte i acostumar-se a les grans dimensions, tant dels espais com dels vitralls. Calia seguir les poques, però clares indicacions d'Antoni Gaudí i, sobretot, entendre l'arquitectura i les formes

L'artista passava
moltes hores
a les naus,
contemplant-les
en diferents moments
del dia, copsant
les formes, veient
els punts
de vista, la mida
que havien
de tenir els ploms...

Agustí Codinach

Vila-Grau, al seu estudi, l'any 2017.

dels finestrals, definides en els models de guix. Els finestrals de Gaudí estan formats d'obertures hiperbòliques que s'intersecten i donen lloc a formes estrellades que recullen, estenen, projecten i difonen la llum cap a l'interior.

L'artista concebé el conjunt de vitralls com una unitat. Optà per vitralls no figuratius, que s'expressen amb la composició, ordre i ritme dels colors. Al damunt s'hi escriuen els noms de sants i santuaris de tot el món i els noms de paràboles i al·legories.

El finestral de la Passió conté a la base colors vermellorsos que evocuen la Passió i en el vitrall el·líptic vidres incolors i lluminosos que representen la resplendor del moment de la Resurrecció. Després Vila-Grau inicià els vitralls de les naus i també el de l'altre transsepte, el del Naixement, on amb els colors aconseguí fer invisible l'ombra del xiprer exterior.

A les naus, els vitralls ens acompanyen des de l'entrada principal cap al creuer i el presbiteri. S'inicien a llevant amb colors freds, blaus. I, en canvi, a ponent amb colors ben càlids, vermellorsos i després ataronjats que s'encenen a la tarda i il·luminen la nau lateral de sota la cantoria, tot ressaltant les formes dels finestrals, que palpiten tal com si fossin les fulles d'un arbust. Tant a una banda com a l'altra, els colors es transformen progressivament fins a groguencs i verdorsos en el creuer. A l'absis, a les escales i a les capelles, es produeix una gradació de colors similar. Tot és una «simfonia de colors» en paraules del mateix Vila-Grau.

Gaudí desitjava que els finestrals de la nau central, entre 30 i 45 metres, fossin incolors per augmentar la sensació d'elevació de l'espai i il·luminar la volta. La resposta de l'artista als desitjos de l'arquitecte fou oferir uns vitralls també emplomats amb vidres sense color de diferents textures: són d'una gran delicadesa i una novetat.

L'artista passava moltes hores a les naus, contemplant-les en diferents moments del dia, copsant les formes, veient els punts de vista, la mida que havien de tenir els ploms... Després, al seu acollidor estudi —on rebia tothom molt generosament i els delectava amb l'explicació de l'obra o qualsevol tema d'art—, creava les aquarel·les dels futurs vitralls, colors d'aquarel·la que ell ja veia de vidre de color traspassat pel sol. En aquarel·la ha deixat el projecte dels vitralls per a la Façana de la Glòria, el superior (el·líptic) serà el més gran de l'interior que, seguint la voluntat de Gaudí, representa l'Esperit Sant.

Joan Vila-Grau explicava com una senyora índia en veure els vitralls es va posar a plorar. Ella i tots agraïm la seva obra a la Sagrada Família creada durant uns vint anys de treball, i també la seva personalitat, sempre atenta, noble, amable, culta i de mirada i paraula apassionades per la bellesa.

UN NOU LLINDAR

Augureu la pau!

Avui apareixen, de part de Déu i en l'encontre amb Ell, crides que ens interpel·len i ens conviden a l'acció. Quan la violència està a l'ordre del dia i els telenotícies ens mostren en viu els horrors d'una guerra retransmesa en directe, urgeix emprendre alguna cosa nova, completament nova quan la promesa que llegim a la Bíblia diu: «Forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra» (Is 2,4). No és una utopia ni són paraules només per emmarcar o recordar. És la identitat inconfusible d'un poble que s'ha trobat amb el Senyor. Una identitat que neix en el cor de cada persona i es manifesta en les seves relacions socials, des de la intimitat familiar i comunitària fins a la vida pública, des del moment en què els cristians presents en ella ens hi impliquem i hi incidim per aconseguir una bona convivència, basada en el respecte a la dignitat humana i als seus drets fonamentals. El resultat inequívoc és la pau. Augurar-la és un acte de valentia.

Amb tot, algú potser es preguntarà: per què mantenir l'esperança si tot resulta tan difícil i la pau no arriba? Com en una necessària reivindicació, preguem amb el salm fins a poder dir: «Augureu la pau a Jerusalem: que visquin segurs els qui t'estimen, que sigui inviolable la pau dels teus murs; per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: que hi hagi pau dintre teu. Per la casa del Senyor, el nostre Déu, et desitjo la felicitat» (Sal 121). Hem de preguntar-nos si compartim aquests mateixos sentiments i si, quan resem així, ens hi sentim identificats, fins accedir a la invitació a caminar a la llum del Senyor.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

GIRONA

Homenatge a Mn. Pere Ribot

L'abadia de Riells del Montseny va acollir, el 13 de novembre, un homenatge al capellà i poeta Mn. Pere Ribot i Sunyer, amb motiu dels 25 anys de la seva mort. Els actes van incloure una missa presidida pel P. Bernabé Dalmau, la inauguració d'un monòlit i una ofrena a la tomba. L'economia a la llum de l'Evangelí és l'economia.

VIC

Continuen les sessions de l'assemblea sinodal

A mesura que s'avança en els diàlegs sobre els temes proposats en el document de treball (*Instrumentum laboris*) es fa palesa la gran quantitat de reptes existents donada la situació actual de l'Església diocesana i la realitat social en la qual vivim, i la importància del discerniment comunitari per caminar més junts i deixar-nos guiar per l'Esperit Sant.

TERRASSA

Assemblea General de Mans Unides

El dissabte 12 de novembre, a la seu de Càritas diocesana de Terrassa i la Delegació diocesana de Mans Unides, a Sabadell, el bisbe Salvador Cristau presidí l'Assemblea General 2022 d'aquesta institució. Feu la pregària i salutació inicial i presentà el nou consiliari, Mn. Carles Cahuana.

LLEIDA

En record del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta

La catedral de Lleida va acollir l'11 de novembre la missa en sufragi del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, mort ara fa dos anys, als 80 anys d'edat. El bisbe Salvador Giménez va presidir la celebració i va recordar la figura del prelat que, com ell mateix, també havia estat bisbe de Menorca.

TARRAGONA

Inici de curs d'Església Jove Tarragona

El divendres dia 11 de novembre, un centenar de joves de l'arxidiòcesi es van aplegar a Alcover per a celebrar la festa d'inici del nou curs, amb el lema «Feliç tu que has cregut». La trobada va comptar amb dinàmiques relacionades amb el lema, una estona de pregària a l'església parroquial de l'Assumpció i, finalment, un sopar de germanor.

SOLSONA

Jornada Mundial dels Pobres a Cervera

El 12 de novembre va tenir lloc a Cervera un encounter organitzat per Càritas amb els diversos usuaris de les parròquies. El grup va visitar la Universitat de Cervera i l'església de Santa Maria, on van escoltar un concert d'un grup de Gospel. Per acabar, el bisbe Francesc Conesa va recordar el missatge del Papa per a aquesta jornada.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Ingrés al catecumenat

Com cada any a la conclusió de l'any litúrgic, el 20 de novembre es va celebrar el ritu d'ingrés al catecumenat, primer pas vers el baptisme. Es van reunir a la Casa de l'Església els catecúmens i els seus padrins per una catequesi sobre la fe i una celebració de la Paraula, presidida pel bisbe Agustí Cortés, que incloïa el ritu d'ingrés.

URGELL

Setmana de Cinema Espiritual

Les escoles del Principat d'Andorra, la Seu d'Urgell i Balaguer han participat en la proposta de la Delegació d'Ensenyament de transmissió de valors als infants i joves a través del cinema. La XI Setmana de Cinema Espiritual d'Andorra, que s'ha fet extensiva per segon any consecutiu a Balaguer i a la Seu d'Urgell, ha portat per títol «Aixeca la mirada», i s'ha fet entre el 7 i l'11 de novembre.

TORTOSA

El Col·legi Diocesà peregrina a Barcelona

Després d'un parèntesi a causa de la pandèmia, el Col·legi Diocesà Sagrada Família ha tornat a organitzar la peregrinació que cada dos anys es porta a terme amb tot els alumnes del centre. En aquesta ocasió, va ser en la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. Van ser un total de 660 alumnes i professors, presidits per l'encara nostre Bisbe, Don Enrique Benavent.

Testimonis de fe

Janada Marcus, supervivent del jihadisme de Boko Haram a Nigèria

«Continuaré confiant en Déu»

JOSUÉ VILLALÓN

Ajuda a l'Església Necessitada

JANADA MARCUS
«Després del meu procés de sanació, vaig trobar respostes a totes les preguntes. He après que Déu continua sent Déu»

Janada Marcus, de 22 anys, i la seva família van aconseguir escapar il·leses en dues ocasions dels atacs del grup jihadista Boko Haram a Nigèria. No va ser gens fàcil, van haver d'abandonar dos cops casa seva, que va ser incendiada. També van deixar enrere familiars que van morir a mans d'aquests terroristes.

Així van arribar a la ciutat de Maiduguri, però el pitjor encara havia d'arribar. En declaracions a Ajuda a l'Església Necessitada (ACN), aquesta jove cristiana descriu com Boko Haram gairebé li destrueix la vida. Ella avui pot explicar la seva història gràcies al suport que rep del Centre de Trauma de la diòcesi de Maiduguri, construït amb suport d'ACN: «Èrem a la granja que el meu pare havia aconseguit llogar als afores de la ciutat quan, de sobte, ens vam veure envoltats per un grup de terroristes.»

La Janada explica que, en aquell moment, en comptes de sortir corrent, va pensar en les conseqüències que podria patir la seva família, així que va mantenir la calma esperant que Déu fes un miracle. «El que ens van fer, però, va ser inimaginable. Volien forçar el meu pare perquè tingués relacions sexuals amb mi. El meu pare, però, s'hi va negar i llavors li van tallar el cap.»

Després de veure morir el seu pare, la Janada va ser segrestada durant una setmana, en la qual va patir tot tipus de tortures, físiques i psicològiques. Va caure en una profunda depressió, així que els terroristes la van alliberar i va aconseguir tornar als braços de la seva mare. Va ser aquesta qui la va portar al Centre de Trauma, gestionat per la diòcesi de Maiduguri.

«Després de diferents sessions d'assessorament, em van portar a l'hospital perquè em fessin un examen i perquè rebés tractament. Ara estic recuperada, però al principi em resultava gairebé impossible deixar enrere el meu passat», explica aquesta jove, la qual comparteix que ha aconseguit perdonar al seu cor els seus segrestadors, prega per la seva redempció i vol acabar la carrera universitària de magisteri, «convertir-me en algú important per a la societat».

El testimoni de Janada Marcus és un entre milers. L'Església local vol guarir aquestes ferides físiques, psicològiques i espirituals, a través de projectes com el Centre de Trauma de Maiduguri. Encara hi ha esperança en cada persona que aconsegueix superar aquests cops durs: «Després del meu procés de sanació, vaig trobar respostes a totes les preguntes. He après que Déu continua sent Déu. Malgrat tot el que he patit, continuaré confiant en Ell i el serviré durant la resta de la meua vida.»

Aquesta jove va patir tot tipus de tortures, físiques i psicològiques.

MONTSERRAT DAMESON

Jurista i politòloga

També vosaltres sereu testimonis

Des que estic
espiritualment
més en forma
i des que m'exposo
obertament hi ha
qui se m'aproxima
de nou

El camí de la fe és el camí de la vida. De la vida de qui té fe, és clar. La Montserrat que amb catorze anys va prendre consciència de la seva espiritualitat i es va fer responsable del seu Baptisme no és la mateixa que escriu aquí. La fe, com la Gràcia, no és un vector invariable. Perquè no ho ha de ser. Si creiem que Déu ens va estimar tant que ens va fer lliures per no estimar-lo, també hem de creure que les opcions que se'ns presenten i allò que triem per a nosaltres són una eina per apropar-nos-hi o allunyar-nos-en. La fe és pràctica i la pràctica és la vida de cadascú. Per això, quan provo d'explicar què vol dir formar part de l'Església o com es fa present tot aquest credo fora del que és estrictament pràctica religiosa, em costa fer-ho partint d'un altre lloc que no sigui la meva experiència.

Quan vaig començar a anar a missa regularment, al voltant de la Confirmació, el catolicisme era per a mi una mena de batalla dialèctica amb qui em preguntava per la cosa. Tenia el discurs molt més treballat que la pregària, els arguments molt més ben travats que la meva relació personal amb Déu, i la típica necessitat adolescent de construcció d'identitat. Al meu cap, qui se m'acostava per burxar en el tema era

per a mi un enemic que volia combatre tot allò que m'era important. Els debats eren superficials i la defensa que jo feia de la meva posició, també. Ho era perquè jo encara no tenia la trajectòria en la fe que tinc avui. No podia ni sabia explicar per què lliurement havia escollit confirmar-me i per què, lliurement, escollia cada dia allò en què m'havia confirmat. Podia parlar d'avortament, de pederàstia, d'homosexualitat o de sexe però no sabia explicar que pregar em condueix a un autoconeixement que m'eleva, que amb aquesta claredat mental estic més atenta a les necessitats dels que m'envolten o que tinc més present tot allò de bo que té la meva vida. Des d'aquesta posició, qui se m'atansava buscant respostes des de la part més «política» de la meva condició de catòlica s'allunyava pensant que jo estava equivocada. I jo me n'allunyava pensant que l'equivat era ell.

Des que estic espiritualment més en forma i des que m'exposo obertament hi ha qui se m'aproxima de nou. Que algú com jo s'expliqui en els termes en què ho faig desperta moltes coses. Desperta curiositat, sobretot. Els meus companys de

pis m'han acompanyat un parell de diumenges a missa i cap d'ells no hi havia anat abans. «Jo veig que et va bé i que no deixes d'anar-hi. Vull veure què és.» He tingut etapes vitals en què no he trepitjat l'església perquè no he volgut —perquè no me'n sentia digna, un enfocament completament equivocat— però ells m'han conegut així i em va semblar un pla excel·lent. A les birres de després tot van ser preguntes que, com sempre, van començar per tot allò que falla de l'Església com a institució. Això sempre és la superfície del debat, el sucre cremat de la crema catalana de la conversa. La cullereta per trencar-lo soc jo. Som nosaltres, els catòlics. Ningú resta a la defensiva quan exterioritzes la convicció que pregar, confessar-te, anar a missa, combregar i prendre't la fe com una cosa de cada dia et fa ser millor perquè et fa estimar millor. Aquest és el punt exacte en què la conversa abandona el terreny del debat i aterra al terreny del «monòleg», perquè ja hi ha algú disposat a escoltar-te. Aquesta és la diferència entre la Montserrat que era i la Montserrat que soc: els anys i la pràctica —cada vegada que m'he equivocat i cada vegada que me n'he sortit— han dotat de sentit el meu discurs. Ara ja no fa soroll de buit.

«És que sempre ho aterres tot al terreny personal per protegir-te.» Al contrari. Aterrar-ho al terreny personal és despullar-me i és l'única manera de fer comprensible el missatge que encara avui tenim per transmetre. Nosaltres som la prova que allò que va passar fa dos mil anys encara són les coses de cada dia. Explicar quin és el codi moral que et regeix deixa a la intempèrie cada pífia, fa evident el pecat, t'exposa al judici aliè i no és, en cap cas, protegir-te. Explicar que, malgrat tot això, trobes força en la fe per no abandonar-te i per aixecar-te cada dia sabent que si tu li dones la mà, Déu t'estira el braç, és la clau per estar a l'alçada de l'atractiu d'allò que Jesús demana i ofereix. Per això hi ha qui encara té curiositat i per això hi ha qui vol escoltar, tot sabent que quan preguntis hi haurà qui l'escolti i li respongui intentant no jutjar-lo. Posar la clarividència que dona Ell a través de la pregària al servei de qui la demani és el millor testimoni. O almenys és el que a mi m'agrada.

Nosaltres som la prova que allò que va passar fa dos mil anys encara són les coses de cada dia

NOVENA DE LA IMMACULADA 2022

BASÍLICA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ DE BARCELONA

Diumenge 27/XI

A les 20.30h: JOVES

Celebrant: Mn. Carles Bosch

Dilluns 28/XI

A les 19.00h: Col·laboradors, Benefactors, Sopars Alpha, Mercat de la Concepció.

Celebrant: Mn. Ramon Corts

Dimarts 29/XI

A les 19.00h: Matrimonis, Acompanyament Matrimonis

Celebrant: Mn. Joan Bladé

Dimecres 30/XI

A les 19.00h:

Celebrant: fra Valentí Serra de Manresa

Dissabte 3/XII

A les 18.00h: Associacions Marianes

Celebrant: fra Xavier Català

Dilluns 5/XII

A les 19.00h: La Merienda Solidaria, Càritas, Jugadors Anònims

Celebrant: Mons. Joan Godayol

Dimarts 6/XII

A les 19.00h: Religiosos i Religioses

Celebrant: Pare Manel Casals

Basílica de la Concepció de Barcelona Aragó, 299 - Roger de Llúria, 70
www.parroquiaconcepciobcn.org

Quan l'escola torna a l'escola

Que bo que seria
conèixer la gran
majoria d'escoles
concertades i l'acció
social i d'inclusió que
fan arreu del país!

MARCEL PALLEJÀ
Mestre de Dominiques
Tarragona

Aquest és el sentiment que vivim a les escoles les primeres setmanes d'un nou curs que, tot i l'avançament del seu inici, ha començat amb el mateix entusiasme que els docents hi posem, perquè ens ve de sèrie, en el dia a dia de la nostra vocació. I estem d'enhorabona perquè l'escola ha tornat a l'escola, després que la pandèmia ens portés dures restriccions que frenaren l'evolució natural de la maduresa i els aprenentatges de l'alumnat. Sí, l'escola ha tornat, per fi, a l'escola, a l'alegria i les abraçades de les entrades, a la barreja d'infants de diferents aules i edats als patis, als treballs en grups cooperatius sense límits, a tenir les aules plenes de vida sense haver d'aturar-nos constantment per posar termòmetres, trucar les famílies o substituir els substituïts dels companys en quarantena, desbordant així el sistema. Avui a les escoles estem feliços d'haver tornat a la normalitat que esperàvem amb candeletes, perquè tot plegat se'ns ha fet massa llarg, sobretot als infants i joves.

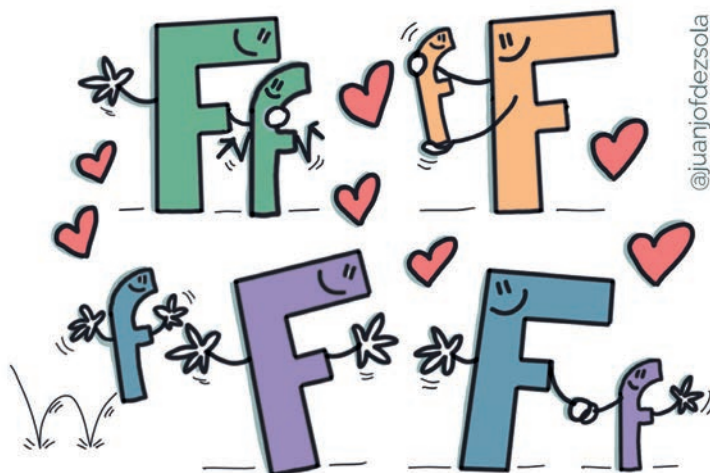
Ara bé, esperàvem de veritat que «tota» l'escola tornés a l'escola? Sent sincer, jo esperava que no fos tota l'escola la que tornés a la quotidianitat de les aules: esperava que no tornessin a aportar novetats, a darrera hora, els que s'entesten a dissenyar-les des dels despatxos sense consens i amb explicacions que no acon-

tenten la comunitat educativa. Per a quan la presència de docents de llarga trajectòria escolar preparant lleis, projectes i qualsevol iniciativa que hagi d'arribar a l'aula? Que difícil d'entendre que aquesta sigui, encara avui, una necessitat urgent al nostre sistema educatiu! I esperava, també, que no tornessin a ser reals les diferències i menysteniments de certs sectors cap a l'escola d'iniciativa social que fa un servei educatiu públic i de qualitat, amb debats esbiaixats parlant d'economia i segregació. Que bo que seria conèixer la gran majoria d'escoles concertades i l'acció social i d'inclusió que fan arreu del país!

Per sort, l'alegria de la tornada a l'escola desconfinada supera el desencís d'allò que costa canviar i va en contra d'un model educatiu més just per a tothom, més equitatiu en oportunitats per a tot tipus de centres, per a tot el personal educatiu i, sobretot, per a les famílies, i que sigui fruit d'un gran consens en el qual els professionals siguem els veritables protagonistes. Amb visió i treball conjunt de tots els sectors educatius del país és com aconseguirem que infants i joves tinguin el millor futur possible en un món que viu en un canvi vertiginós i constant, en el qual cal estar ben preparats, sobretot, de ment i cor. No perdem l'esperança i celebrem que el nou curs ja està fent camí.

Pares que deixen empremta

L'autoritat no és una obediència mecànica a allò que els diem o ordenem i que compleixen al peu de la lletra

**BÁRBARA SOTOMAYOR RODRÍGUEZ
I ALBERTO MASÓ PORTABELLA**

Pares de família amb cinc fills
Gestionen la pàgina web
www.familiaeco3.com

En una família de tres fills, la segona, que era l'única nena, va donar als pares algun maldecap. Als dotze anys va començar a ser una mica contestaire, li agradava portar la contrària als pares i, quan s'avorria, molestava els germans perquè s'enfadessin i es creés una mica de batibull; després es va començar a vestir de forma extravagant, cosa que posava una mica nerviosa la mare; les qualificacions de l'escola van començar a baixar i cada vegada li agradava més sortir de festa a la nit.

La mare cada cop estava més amoïnada, però el pare li deia: «Tranquil·la, dona; res del que fa no és greu, mentre no atempti contra la seva salut (física o moral) i no ens enganyi, no ens posem nerviosos. L'important és que ens vegi contents, que ens estimem, i assequibles; que sàpiga que pot comptar amb nosaltres.»

Entre tots dos, van anar fent esforços perquè sempre hi hagués un bon ambient a casa, sense donar-li gaire importància a les extravagàncies de la filla; però al seu torn li exigien que estudiés i ajudés a casa, com a tots els germans. La mare estava obstinada a ensenyar-li a cuinar, però no va tenir gaire èxit.

Van anar passant els anys, va arribar l'època universitària i es va treure la carrera de periodisme sense cap problema, encara que continuava sent una mica rebel. Per a sorpresa dels seus pares, un dia va arribar molt contenta i els va comunicar que havia aconseguit una feina en un altre país; la mare va començar a posar-se

nerviosa de nou pensant que ara ja no tindria manera de controlar-la. Va fer les maletes i se'n va anar. Al cap de poc, va trucar a la mare per explicar-li: «Gràcies, mama! No saps com penso en vosaltres, sobretot en tu. Em van de meravella les teves "classes de cuina" i, sense adonar-me'n, recordo tots els vostres consells i vaig fent les coses com tu. I això que abans pensava que jo mai no seria així!»

Aquests pares realment han estat uns guies per a la seva filla (suposem que per als altres dos, també). Tenen autoritat. Han transmès als seus fills unes pautes i hàbits que els permeten relacionar-se amb els altres i moure's pel món; en conseqüència, els seus fills els estan agraïts.

L'autoritat no és una obediència mecànica a allò que els diem o ordenem i que compleixen al peu de la lletra. Això és autoritarisme i sol venir de la nostra comoditat, però així no els ajudem a madurar. Normalment volem veure resultats immediats i del nostre grat, sense tenir en compte que els nostres fills són unes altres persones, que no podem posseir; per això, a mesura que creixen ens costa encaixar els seus projectes. Però no podem avaluar el nostre èxit com a pares perquè responguin a les nostres aspiracions, sinó per haver-los deixat una empremta impresa que ells serveixi de referència i els guiï a la felicitat.

L'autoritat és aquest referent que som per a ells i que perdura tota la vida, és una part de nosaltres que els donem i que els queda com a camí de felicitat.

Un grup de Vida Creixent és una benedicció

MN. JOSEP PUIG

Consiliari diocesà de Girona

Un grup de Vida Creixent és una benedicció a la parròquia on arrela. Ofereix a les persones grans i jubilades que en formen part un espai de trobada, d'acompanyament mutu, d'escolta i valoració de cadascú, d'amistat.

La fe compartida és un element bàsic que impulsa a la fraternitat i motiva el cultiu de l'espiritualitat, de la vida de pregària personal i comunitària i de participació en les celebracions de l'Església.

Els grups no estan aïllats sinó connectats entre ells formant moviment. Cada any s'ofereix un temari com a instrument per a les reunions de grup. Aquest temari ofereix una guia per a la formació humana i espiritual. Les trobades d'àmbit diocesà i també la interdiocesana ajuden a teixir la realitat de moviment.

Els grups i el seu conjunt com a moviment no han de quedar tancats en ells mateixos sinó que han de tenir una projecció cap enfora. Cal tenir present l'altra gent gran, les famílies, els nets.... i també la

comunitat cristiana en la qual es pot dir una paraula tot participant-hi i potser fer-hi algun servei. L'apostolat és un dels pilars del moviment.

Per a la vida i dinamisme del grup un animador laic és molt convenient i també l'acompanyament del consiliari.

Crec que un dels reptes actuals del moviment és fomentar nous grups de jubilats no gaire grans que puguin donar un nou impuls.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Per la plena integració en la societat

Fundacions canòniques treballen per millorar la vida de les persones amb discapacitat intel·lectual

El proper 3 de desembre se celebra el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat. Instaurat el 1992 per l'Assamblea General de les Nacions Unides, el seu objectiu és promoure els drets i el benestar de les persones amb discapacitat en tots els àmbits de la societat. A l'arquebisbat de Barcelona hi ha fundacions canòniques que treballen per millorar la vida de les persones amb discapacitat intel·lectual. Tot seguit us proposem conèixer-les.

«A l'escola partim de la premissa que un nen o nena amb discapacitat no s'ha d'adaptar a l'entorn per aprendre, sinó que és l'entorn el que cal adaptar per tal de facilitar-li els recursos necessaris per desenvolupar-se, per treure el millor de si mateix, per superar reptes i per garantir una vida digna i el màxim d'autònoma possible. Cada alumne és únic i, per tant, cada recorregut escolar és únic i ajustat a les seves necessitats i capacitats», explica Laia Berlanga, directora de l'Escola Especial Mare de Déu de Montserrat, centre que forma part de la Fundació Escoles Parroquials.

La Laia està convençuda que «ser una escola de l'Església, i una escola parroquial en el nostre cas, és un valor afegit en la tasca que desenvolupem». I afegeix: «L'Església ha estat al costat dels més febles, d'aquells que necessiten més atenció i una cura especial; les escoles parroquials van sorgir en entorns humils i senzills, on calia donar una atenció educativa als més desfavorits.»

Fundada el 1966, la missió de l'escola és «oferir una atenció educativa al nostre alumnat i donar resposta a les seves necessitats emocionals, de relació, comunicatives i d'aprenentatge. La nostra tasca educativa es basa en dotar d'eines i estratègies als nostres infants i joves per tal que puguin sentir-se inclosos i interactuar en l'entorn social actual». Un total de noranta alumnes, d'entre 3 i 18 anys, estudien aquest curs al centre.

«L'equip docent de l'escola —posa en relleu la directora— treballa per la inclusió real de tot l'alumnat, donant una resposta integral a les seves necessitats. Els coneixements són importants, però també és molt important treballar pel benestar emocional de tots els nens i nenes de l'escola, ajudant-los a ser feliços i a construir una imatge positiva de si mateixos.»

Jordi Balot, director adjunt de la

Fundació Nen Déu, informa que «oferim educació i atenció especialitzada a 240 persones a partir dels tres anys i al llarg de tot el seu cicle vital a través dels nostres centres: Escola d'Educació Especial, Centre Ocupacional, Centre de Dia d'Atenció Especialitzada i Llar-Residència; també comptem amb un Centre Mèdic obert al públic general amb tarifes socials».

Els seus objectius són «educar i motivar les persones amb discapacitat intel·lectual perquè puguin assolir el màxim nivell d'autonomia vital, que possibiliti la seva inserció social i laboral. Treballem per la millora de la qualitat de vida de cada infant, jove i adult amb discapacitat intel·lectual perquè es pugui desenvolupar a nivell personal, social i espiritual. També acompanyem les seves famílies per facilitar-los recursos, eines i suport per aconseguir aquest objectiu.»

Com a entitat d'Església, «som capaços de fer un acompanyament espiritual a les persones a les quals

Al Taller Sant Camil es treballen funcions de teràpia ocupacional.

oferim els nostres serveis i també a les seves famílies. A través d'entitats com la nostra, l'Església pot estar a prop de persones i famílies en situació de gran vulnerabilitat i portar a la pràctica la vivència de l'Evangeli».

En Jordi subratlla que «vetllem per la seva autonomia, per la vàlua de cadascú d'ells i d'elles, per la seva formació com a persones que han de poder integrar-se naturalment a la societat. Treballem per poder garantir el seu dret a expressar les seves necessitats i preferències, el seu dret a la preparació prèvia per aconseguir una feina, el seu dret a rebre la millor educació i totes les eines possibles per garantir-ne el desenvolupament personal».

Integració sociolaboral

«Al centre ocupacional Taller Sant Camil tenim com a objectiu principal promoure l'assoliment de la màxima integració sociolaboral

del col·lectiu de persones amb discapacitat intel·lectual, dins de les possibilitats de cadascú. Des d'aquesta premissa, tenim una doble missió: d'una banda, oferir atenció, fomentar l'autonomia i acompanyar les persones amb discapacitat intel·lectual en edat adulta, i, de l'altra, influir en la percepció i opinió que la societat té de les persones del nostre col·lectiu, visualitzant-ne les capacitats i potenciant-ne la inclusió social.» Són paraules de Sergi Gil, director del Taller Sant Camil, centre ocupacional de la Fundació de la Santa Creu.

Segons en Sergi, «el fet de ser un servei de l'Església de Barcelona condiona la nostra mirada, i des d'on i com fem aquest acompanyament a les persones. Des de la nostra Fundació treballem des dels valors i des dels principis de l'humanisme cristià, posant al centre la persona, la seva individualitat. Atenem sempre primer el més vulnerable i qui més ho necessita, però sobretot empoderant les persones i fent-los participants en tot moment per tal d'ajudar que siguin més felices».

El Taller Sant Camil du a terme dues activitats: el servei ocupacional d'inserció i el servei de teràpia ocupacional, els quals atenen un total de vuitanta persones adultes amb discapacitat intel·lectual.

«Ens preocupa —assegura Sergi Gil— el seguit de passes enrere que s'estan fent de forma global en relació als drets de les persones amb discapacitat: dret a una assistència de qualitat, a la feina, a l'habitatge, a l'educació... tot plegat, a una vida autònoma i digna. Són persones de ple dret, amb drets i deures com la resta de la població. S'ha fet molt, però encara ens queda un llarg camí de feina i de lluita vers els drets de les persones amb discapacitat intel·lectual.»

Mn. Joaquim Sabater, director de la Fundació OSAS, afirma que «som una entitat de l'Església catòlica que genera oportunitats a la persona en tot el seu cicle de vida i ofereix suports educatius i psicosocials adequats a la seva discapacitat o malaltia mental. Es proposa esdevenir una organització de referència pel seu compromís amb les persones, amb un treball professional, eficaç i eficient, arrelat

al seu entorn, que aspira a disposar de recursos suficients».

La Fundació OSAS s'estructura en quatre serveis: l'Escola Gavina, l'Escola Sants Innocents, el Centre de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç Rella i el Taller Cordada. «Actualment la nostra Fundació atén directament a l'entorn d'unes 780 persones. Al llarg de l'any 2021 es van atendre un total de 1.063 i quan acabi l'any 2022 haurem atès unes 1.100 persones. Hem de dir, però, que la nostra intervenció representa una incidència indirecta en més de 3.100 persones si tenim en compte les famílies i l'entorn directe d'aquestes persones ateses», especifica el director.

Mossèn Joaquim posa de manifest que «la nostra tasca com a entitat social, amb vocació de servei públic, ens obliga a treballar amb la voluntat d'assolir l'excel·lència en tots els nostres serveis i, per tant, hem de treballar amb un compromís professional que comporta l'adaptació a una realitat que és canviant i que exigeix un màxim esforç d'adaptació per donar resposta als reptes que es presenten en el dia a dia. Això vol dir formació contínua dels professionals, reciclatge, utilització de les noves tecnologies i recerca de recursos que ens ajudin a millorar les nostres capacitats».

I destaca el següent: «En això creiem que podem ser, si fa no fa, semblants al que fan altres entitats. Però com a fundació de l'Església, el nostre tret diferencial és que aquesta tasca la duem a terme fent-nos pròpies les propostes de l'Evangeli amb el missatge d'amor com a valor principal. Per tant, la nostra acció social considera la persona en tota la seva dignitat i el valor de la vida en tot el cicle de desenvolupament de la persona. En aquest sentit intentem que aquests valors amarín la nostra tasca professional i de servei. Acolлим tothom i ho fem amb aquest amor i aquesta donació que Jesús ens va ensenyar.»

«La Fundació OSAS, des d'un compromís humil però ferm, i amb un bagatge de més de seixanta anys, vol contribuir a fer una societat més justa, inclusiva, integradora i de tots i totes», expressa mossèn Joaquim.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ai les traduccions!

Benvolgudes i benvolguts, en la llengua francesa hi trobem l'expressió *une hirondelle ne fait pas le printemps*, expressió que un bon traductor no traduirà mai literalment, dient «una oreneta no fa primavera», sinó que dirà «una flor no fa primavera» o, potser, «una oreneta no fa estiu». *Voilà!* el vast món de la traducció. I és que tota traducció és una interpretació del text original que vol conservar el sentit, més enllà de la literalitat de les paraules. Dic això a propòsit de la constatació d'un augment en la traducció de textos religiosos, especialment bíblics, que no recalquen el sentit religiós del text, sinó el literari, el cultural o l'històric. Ho manifestava, entre altres, un extens article d'Álvaro Colomer aparegut al suplement «Cultura[s]» de *La Vanguardia*, amb el títol «Déu es va adaptar als lectors», del passat 29 d'octubre. Es constata que alguns editors volen alliberar els textos bíblics del seu sentit religiós per adaptar-los a nous lectors que moltes vegades ni tan sols són creients. De fet, convé recordar que trenta milions de persones compren anu-

alment un exemplar de la Bíblia en algun racó del planeta.

Una cosa és interpretar i l'altra adaptar. La interpretació és legítima i necessària. L'adaptació és qüestionable i pot ser, fins i tot, perversa. És cert que un text com el de la Bíblia pot ser objecte de diversitat de lectures, com qualsevol text clàssic, però, en llegir la Bíblia no es pot ignorar que es tracta d'un text religiós. Obviar aquesta característica essencial és desvirtuar l'obra i fer-ne desaparèixer el sentit original. L'interès de la Bíblia —com el de qualsevol obra clàssica— es troba en allò que diu i com ho diu, perquè enlloc més no es diu allò que allà s'hi diu.

És necessari proposar noves traduccions per actualitzar el llenguatge i fer-lo més proper al lector contemporani, com ho va saber fer el magnífic equip de traducció de la *Bíblia Catalana Interconfessional*. Però també cal ser curós amb aquelles adaptacions que converteixen la Bíblia en una cosa allunyada de l'original. En aquest sentit, el mateix article recull unes paraules de Josep Batalla —que prepara una traducció

dels Salms— on mostra la seva desconfiança de les versions laiques que s'estan publicant: «Ara està de moda utilitzar el terme "Déu venjatiu" per referir-se al Déu de l'Antic Testament, quan la paraula hebrea original no parla mai de *revenge*, sinó que s'hauria de traduir com "Déu vindicatiu", en el sentit que exigeix.» «Desgraciadament —afirma Batalla—, la mala traducció és la que s'està imposant i el significat de les Escripures està sent traït.»

Hi ha també versions litúrgiques dels textos bíblics que són poc adequades. Per exemple, quan es tradueix la paraula *talent* pel terme *milió*. Aquesta és una mala interpretació, perquè el sentit del terme *talent* no es correspon al sentit del terme *milió*, com sí que es corresponia el sentit del terme *flor* al sentit del terme *oreneta*. No és el text el que s'ha de fer contemporani del lector, sinó el lector el que s'ha de fer contemporani del text. Només així deixarem que el text ens parli i ens digui coses, sense necessitat de manipular-lo per a fer-lo més atractiu.

Ben vostre.

Siguem conscients del moment que vivim

JOSÉ-LUIS ARÍN ROIG

Vicari General del bisbat de Tortosa

El temps litúrgic d'Advent que avui comencem evoca la dimensió històrica-sacramental de la Història de la Salvació. El Déu de l'Advent que ens prepara al Nadal és el Déu de la història que en Jesús de Natzaret ve al món per salvar l'ésser humà. Si «la vinguda del Fill de Déu a la terra és un esdeveniment que Déu va voler preparar durant segles», ara necessitem viure a fons l'Advent perquè celebrar i reviure el Misteri de Nadal implica celebrar i reviure la seva preparació.

«Amb els profetes, Déu forma el seu Poble en l'esperança de la salvació en l'espera d'una Aliança nova i eterna destinada a tots els pobles» (CCE n. 64). Quan les circumstàncies històriques del segle VIII aC feien pensar en un futur desastrós per a Judà amb l'expansió de l'Imperi assiri, el profeta Isaïes pronuncia un oracle de salvació anunciant que «als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del Temple del Senyor» i que hi aniran tots els pobles dient: «Pugem a la muntanya del Senyor: que ens ensenyi els seus camins i seguirem les seves rutes.» La qualitat de l'ensenyament que surt de Sió es veurà en el fet que «els pobles forjaran relles de les seves espases». Així la dimensió històrica de la Revelació cristiana recorda la concreció de la salvació integral de la persona humana i de totes les persones; marcant també la relació intrínseca entre evangelització i promoció humana.

L'Advent és temps d'esperança autèntica, entesa com a inserció de la fe dins el moviment de la història personal i comunitària. Per la convivència en un mateix món, totes les virtuts —com també els defectes— tenen component contagiós. Testimoniari una fe dinàmica obre camins a nous cristians; viure la caritat esfor-

çada estimula nous servidors de caritat universal; i més encara obrar amb esperança constant empeny germans desesperançats a gaudir d'esperança autèntica. Caldrà preguntar-nos on posem la nostra esperança més profunda, en quin Projecte tenim esperança i sobretot en qui posem la nostra esperança més radical.

L'evangelista Mateu organitza l'ensenyament de Jesús en cinc grans «discursos», en l'últim dels quals Jesús respon a la pregunta dels deixebles sobre «quan passarà la fi del món i quin serà el senyal de la vinguda final del Fill de l'home». Jesús els respon avisant de no repetir l'error en temps de Noè: «No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi.» Nosaltres ens adonem que avui el més urgent és la crida a la santedat, i que ens cal «estar a punt perquè a l'hora menys pensada ve el Fill de l'home»?

Mitjançant sant Pau, avui Déu ens diu: «Prou de dormir! Ja és hora d' aixecar-nos.» L'Advent 2022 l'hem de viure dins coordenades eclesials ben concretes: el comiat del bisbe Enrique amb la Seu Vacant que ens espera, i el procés sinodal que reclama continuïtat. Són reptes que posen a prova la nostra esperança confiada i el compromís baptismal com a Poble de Déu. «Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca i revestim-nos l'armadura del combat a plena llum.»

Amb esperança: «Virtut que respon a l'aspiració de felicitat posada per Déu en el cor dels homes. Assumeix les esperances que inspiren les activitats dels homes, les purifica ordenant-les al Regne del cel; protegeix del descobriment; eixampla el cor amb l'espera de la felicitat eterna; preserva de l'egoisme i porta a la benaurança de la caritat.» (CCE n° 1818)

COMENTARI DE LA PARAULA

És hora d'estar desperts

GLORIA MONÉS

Amb les lectures d'avui comença el temps d'Advent. Se'ns convidava a preparar-nos per celebrar la primera vinguda del fill de l'Home parant atenció a la seva vinguda definitiva. L'evangelista ens parla de Noè i del diluvi. És bo recordar aquest text precisament ara que es parla tant de la crisi climàtica. El text del diluvi ens recorda que del capteniment dels humans en depèn la supervivència del món. Nosaltres som els únics responsables de les conseqüències de la crisi climàtica i no podem descarregar la responsabilitat en la natura, en Déu o en cap altra potència.

Sens dubte que les paraules que avui presenta Mateu deixarien en els deixebles un sentiment de crisi davant la incertesa del final anunciat, però l'evangelista no pretén descriure el final sinó exhortar-nos a una vigilància atenta i constant. No es pretén generar por sinó fer-nos prendre consciència de la importància d'estar desperts, i viure desperts vol dir viure esperançats.

Estar desperts demana viure el present al màxim, una cosa que ens costa molt perquè massa sovint vivim ancorats en el passat o ens refugiem en el futur, oblidant-nos que Déu és Presència. Només qui es troba del tot present pot estar en vetlla, pot esperar,

pot obrir-se a la novetat que se'ns anuncia. Quan Déu ve a nosaltres és tota una aventura; cauen moltes certeses, rutines quotidianes i falses seguretats, però estem tan aferrats a les nostres «imatges» de Déu que ens costa percebre la novetat; esperem quelcom extraordinari i no advertim que Déu ve a nosaltres en la simplicitat del moment present. Déu ens desconcertarà sempre, com va desconcertar la gent del temps de Jesús, que esperaven un messiès triomfal entrant per la porta gran i va entrar per la porta de servei.

L'Advent ens ajuda a prendre consciència que Déu ve a cada instant, però sovint estem tan ocupats en les nostres cabòries, feines, projectes i distraccions de tota mena (com la gent en temps de Noè), que no sentim la seva veu. Ell està ara i aquí, trucant a la porta, però ens troba ocupats; no som a casa. Aquest és el drama de què ens parla l'evangelista. La casa és símbol d'interioritat. Necessitem estar a casa perquè Déu, quan vingui —sigui quan sigui—, ens trobi desperts, amatents i sobretot confiats perquè la història del diluvi és una metàfora de la història de la salvació. En realitat, la història humana són 40 dies dins l'arca, envoltats del mal, però al final som salvats.

M. CLAUSTRÉ SOLÉ

Biblista

CONSULTORI BÍBLIC

MONTSE DE PAZ

Biblista

Quin fonament evangèlic tenen els sagraments? (i II)

L'**eucaristia** és la donació que Jesús fa de si mateix, recollida en el relat del sant sopar pels tres sinòptics (Mateu 26,26; Marc 14,22; Lluc 22,19), i en el discurs del pa del cel de l'evangelista de Joan (Joan 6,32-58). La multiplicació dels pans també té aquest sentit teològic. L'eucaristia és el manament de l'amor dut a la pràctica pel mateix Déu: estimar és donar-se.

La **unció de malalts**: Jesús va passar molt de temps guarint malalts; els evangelis són plens de miracles i exorcismes. L'encomana als apòstols que, a més de predicar, atenguin els malats i els posseïts per mals esperits (Lluc 9,1-6). En nom Seu, poden guarir-los.

L'**ordesacramental**, que s'allunya del sacerdoci jueu i pagà, es concreta en la missió que Jesús dona als Dotze: empesos per l'Esperit, els envia al món per continuar la seva obra. Ho veiem en diverses ocasions (Lluc 9 i 10), en especial quan s'adreça a Pere, després de la seva confessió a Cesarea (Mateu 16,17-20), durant el sant sopar (Lluc 22,31) i vora el llac de Galilea (Joan 21,15-19): li demana refermar i tenir cura dels seus germans com a bon pastor. El sacerdoci de Crist queda plasmat en el sant sopar, amb la fracció del pa i el gest de rentar els peus (Jn 13,1-15): ser sacerdot segons Crist és consagrar-se en el servei i el lliurament als altres.

El **matrimoni** és propi de totes les cultures; solia ser un contracte entre famílies per tal de perpetuar el llinatge. En el Gènesi s'afirma una realitat: l'home i la dona deixen la seva família per unir-se. Jesús confirma que la voluntat de Déu és la unió entre home i dona, de manera que siguin un de sol (Marc 10,1-12). Però la unió perfecta només és possible si hi entra en joc l'amor, més enllà dels interessos humans. L'amor mutu i la vocació de perpetuïtat són els trets diferencials del matrimoni cristià.

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge I d'Advent

Lectura primera

Is 2,1-5

El Senyor reuneix totes les nacions en la pau eterna del Regne de Déu

Lectura del llibre d'Isaïes:

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veni, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè de Sió en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

Salm responsorial

121

Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.» Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem.

R. Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»

És allà que pugen les tribus, les tribus del Senyor. A complir l'aliança d'Israel, a lloar el nom del Senyor. Allí hi ha els tribunals de justícia. Els tribunals del palau de David. *R.*

Augureu la pau a Jerusalem: Que visquin segurs els qui t'estimen, que sigui inviolable la pau dels teus murs, la quietud dels teus merlets. *R.*

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: «Que hi hagi pau dintre teu.» Per la casa del Senyor, el nostre Déu, et desitjo la felicitat. *R.*

Lectura segona

Rm 13,11-14a

Tenim la salvació a prop nostre

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

Al·leluia

Sl 84,8

Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.

Evangelí

Mt 24,37-44

Vetlleu i estigueu a punt

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots.

Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fora pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fora presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 1)

Novembre

27. DIUMENGE

Diumenge I d'Advent, Morat. Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Romans 13,11-14 / Mateu 24,37-44
SANTORAL: *Mare de Déu de la Medalla Miraculosa*. Basileu, b. i mr.; beat Ramon Llull, rel.

28. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 4,2-6 / Salm 121 / Mateu 8,5-11
SANTORAL: Caterina Labouré, rel.; Jaume de Màrchia, prev.; Mansuet, b. i mr.; Ruf, mr.

29. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Lluc 10,21-24
SANTORAL: Demetri, mr.; Il·lumina-da, vg.; Sadurní, b.

30. DIMECRES

Sant Andreu (F), Vermell. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22
SANTORAL: Justina, vg. i mr.

Desembre

1. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 26,1-6 / Salm 117 / Mateu 7,21.24-27
SANTORAL: Carles de Foucauld, rel.; Edmon Champion i comp., prev. i mr.; Eloï, ob.; Natàlia, mr.; Naüm, prof.

2. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 29,17-24 / Salm 26 / Mateu 9,27-31
SANTORAL: Bibiana, vg. i mr.; Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch, rel.; Silvà, b.

3. DISSABTE

Sant Francesc Xavier (MO), Blanc. Lectures: Isaïes 30,19-21.23-26 / Salm 146 / Mateu 9,35-10,1.6-8
SANTORAL: Cassià, mr.; Magina, mr.; Sofonies, prof.

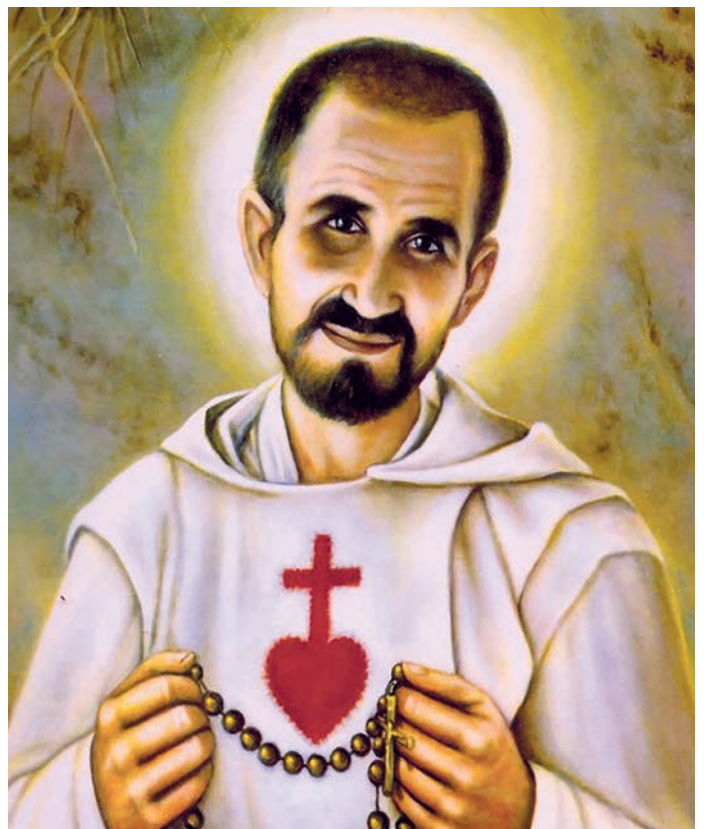

El Sant 1 DESEMBRE

Sant Carles de Foucauld

La vida monàstica es defineix per l'estabilitat, però al llarg de la història són molts els monjos que han viatjat molt mantenint-se fidels a l'ideal monàstic. A l'època contemporània en tenim un bon exemple en Carles de Foucauld (1858 – 1916).

De jove aquest sant francès va créixer al marge de la fe, i es va decantar per la carrera militar. Enviat com a explorador al Magreb, va quedar impactat per l'austeritat de la gent del desert, i aquí va començar la seva conversió. Carles de Foucauld va abandonar l'exèrcit i va iniciar un pelegrinatge exterior i interior que el duria per Terra Santa i el nord d'Àfrica. Després de diverses temptatives de vida eremítica i cenobítica (va arribar a entrar als trapencs), i una vegada ordenat sacerdot, es va establir al cor del Sàhara, a Tamanrasset, en companyia dels tuaregs. No va convertir ningú, ni tan sols va aconseguir que se li ajuntessin companys en la seva experiència de solitud extrema, però va viure una vida evangèlica d'entrega de la pròpia vida entre els pobres per Crist. Només després de mort, el seu ideal comunitari, els Germanets de Jesús, va començar a rebre vocacions. Carles de Foucauld va ser canonitzat pel papa Francesc el maig passat.

Inici del temps litúrgic d'Advent

CONSOL MUÑOZ
Franciscana Missionera

Avui, primer diumenge d'Advent, encetem un nou any litúrgic. El temps d'Advent està marcat per l'espera, vigilant i joiosa, de la vinguda de Jesús.

L'Església celebra dos gran períodes litúrgics al llarg de l'any, que són els fonaments al voltant dels quals gira la successió anual del temps litúrgic: Pasqua i Nadal. Pasqua, que inclou Quaresma i Pentecosta, i Nadal, que inclou Advent i Epifania.

El temps d'Advent, com a preparació del cicle de Nadal-Epifania, té com a comesa preparar-nos per rebre el Senyor que ve i se'ns manifesta. Per això hem de purificar el cor amb la pregària, les lloances a Déu, i fer-ho acompanyats de la Verge Maria, la seva Mare, i de Joan Baptista, que el va precedir i anunciar i, d'aquesta manera, celebrarem dignament el gran misteri. Encara que és un temps curt, l'hem de procurar viure de manera profunda i especial, com hem dit. La vinguda del Senyor s'ho mereix.

Les quatre setmanes d'Advent contenen dues etapes: la primera etapa va des del primer diumenge fins al dia 16 de desembre; la segona va del dia 17 al 23, amb les fèries anomenades «privilegiades», que tenen preferència sobre les memòries i disposen de missa pròpia per a cada dia. Aquestes fèries tenen la finalitat de preparar-nos més intensament i directament a la celebració de Nadal. Els textos de la litúrgia

d'aquests dies, ens van disposant per acollir el Fill de Déu fet home.

I per endinsar-nos en una espiritualitat de l'espera del Senyor, la litúrgia també ens ajuda en els sets darrers dies d'Advent, amb set antífones especials per al cant o res del Magníficat, a les vespres de la Litúrgia de les Hores, anomenades «antífones de la O». Això és perquè totes elles comencen amb l'exclamació «Oh», quan es diuen en català. Tot això ens indica que és una etapa orientada cap a les festes de Nadal.

Tot i que l'hem esmentat més amunt, hem de ressaltar que no podem oblidar la figura destacada i central a l'Advent: la Verge Maria, Mare del Senyor. Ella va ser la primera que va viure aquest temps d'espera i, per això, va ser preparada per Déu per a esperar, perquè obrís el camí a qui ens venia a salvar. Va viure el seu temps d'espera en fe i lliurant-se totalment al pla de Déu. Que el Senyor, quan arribi, ens trobi preparats i esperant-lo.

I aprofito l'ocasió per recordar que avui, primer diumenge d'Advent, estrenem la nova versió del Missal en català. Aquest nou missal el rebem amb gran goig, ja que totes les noves versions tenen l'objectiu de posar al dia i enriquir l'anterior, per tant, ens ajudarà a celebrar amb «més perfecció» l'Eucaristia. Felicitem i agraïm a tots els que ho han fet possible.

Postals des d'Andalusia

Advent, pòrtic del Nadal

Andalusia viu l'Advent, més que als temples, als carrers. No hi manca la il·luminació nadalenca, entre artística i simbòlica, en la qual tenen presència obligada els estels, les campanetes i els dibuixos multicolors que conviden a somiar amb un món millor.

Els andalusos prodiguen els «Pregons de Nadal». I, per descomptat, el «repartiment dels regals» que potser han perdut aquest segell d'«aguinaldo», paraula que guarda el record d'una espurna religiosa. Al primer Nadal del món, Déu va regalar el primer enviant «l'aguinaldo» del cel, el seu propi Fill per oferir una «salvació veritable» a la humanitat trencada i desfeta en mil pedaços.

Val la pena recordar les paraules del papa Francesc per a l'Advent: «En aquest temps d'Advent som cridats a eixamplar l'horitzó del nostre cor, a deixar-nos sorprendre per les novetats que la vida ens ofereix diàriament. Per això cal aprendre a no dependre de les nostres certeses, dels nostres esquemes consolidats, perquè el Senyor ve quan menys ho esperem. Ve per dur-nos a una dimensió millor, més gran.»

Cada poble té la seva tradició particular, no només en la instal·lació dels naixements o pessebres, sinó en les celebracions religioses. A la localitat cordovesa d'Hinojosa del Duque se celebren les anomenades «mises del carrer»: la setmana anterior Nadal cada carrer del poble organitza una missa, participant en la celebració i homenatjant després tots els veïns.

Algú pot pensar que el món no està per a festes nadalenques. Però si juguem netament, ningú no podrà negar que, a les entranyes de la història, brilla un Portal de Betlem i al Gòlgota crida la veu d'un Crucificat. La resta queda a la llibertat de cadascú.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Cinquanta anys d'organista

L'1 de novembre del 1972 iniciava el meu servei com a organista a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès. Han estat cinquanta anys ininterromputs amb plena dedicació a l'instrument d'orgue a les celebracions de la parròquia. He portat el cant de dues corals; primer, la coral Sant Vicenç i, encara actualment, la capella de música Santa Maria. Amb totes dues hem solemnitzat les festivitats més importants de la parròquia.

Per a mi, ha estat un goig i un honor poder fer aquest servei musical al llarg d'aquests cinquanta anys. En dono moltíssimes gràcies a Déu d'haver-ho portat a terme, i alhora de sentir-me realitzat com a músic. Sense cap dubte, ho tornaria a fer. *Laus Deo, honor et gloriae.*

PELEGRÍ BERNIAL

El mòbil

Si ho pensem una mica, poques coses ens han canviat tant la manera de viure —almenys als que ja tenim uns anys—, de relacionar-nos i d'informar-nos com el mòbil. És un invent recent que ha influït decisivament en totes les capes de la societat. Potser una de les coses que més em sorprèn és veure el pobre de la cantonada, esparracat i demanant almoïna, parlar pel mòbil. Fa pocs dies vaig trobar-ne un a la cantonada de casa; va estendre la mà i em va demanar ajut. Se suposa que no té per viure i que és a la misèria, però té mòbil.

El mòbil que ens ha canviat la vida és un aparell que, en no tenir fils, es pot portar a qualsevol lloc, es transporta fàcilment. Ens ha

canviat la vida, massa. Si fos simplement un telèfon més, no seria per tant, però és que serveix per a moltes altres coses: algunes boníssimes i altres perverses.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ

Interès polític

L'interès del Govern espanyol, en concret el Ministeri d'Igualtat, per aprovar la *llei trans*, a només un any del final de la seva legislatura, és abans que res polític i ideològic, però en cap cas atenent la realitat dels infants, dels adolescents i fins i tot de les persones *trans*. És un tema a reflexionar amb realisme, fent ús de les experiències i coneixements d'experts i donant la paraula als ciutadans que, en realitat, som els que en patirem les conseqüències.

Aquesta actitud del govern, sobretot immadura, demostra que actuen de la mateixa manera que els adolescents: moguts per sentiments i per pressions culturals, i amb la por de perdre la candidatura. Senyors polítics, la vida de les persones està en joc i vostès crec que ja no necessiten construir la seva identitat o... potser sí que pretenen governar des de la pubertat?

CRISTINA CASALS MASSÓ

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

«Ignasi no va retenir la gràcia per a ell sinó que en va fer do per als altres»

El Papa es va voler unir a l'acte institucional de l'Any Ignasià

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

El papa Francesc es va voler unir a l'acte institucional de commemoració dels 500 anys de l'estada de sant Ignasi de Loiola a Catalunya amb un missatge enviat al cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola.

«Ignasi es va mostrar dòcil a la crida, però el més important és que no va retenir aquella gràcia per a ell, sinó que la va considerar des del principi com un do per als altres, com un camí, un mètode que podia ajudar altres persones a trobar-se amb Déu, a obrir el cor i deixar-se interpel·lar per Ell», va destacar Francesc, el Papa jesuïta.

Es va llegir durant l'acte celebrat al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, la tarda del 14 de novembre, amb la presència del president Pere Aragonès, la consellera Laura Vilagrà, el cardenal Joan Josep Omella, David Guindulàin, superior de la Cova de Manresa, i l'alcalde de Manresa, Marc Aloy. També va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas; del bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives; del bisbe de Vic, Romà Casanova, de l'arquebisbe emèrit de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, així com dels abats de Montserrat i Poblet.

En el seu missatge, el Papa va posar en valor els exercicis espirituals ignasians, que «se'ns presenten com aquella escala de Jacob que des de la terra ens porta al cel, i que Jesús promet als qui el cerquen sincerament».

I va recordar que «sempre és

el disseny d'amor de Déu el que dirigeix el món». En el cas de la conversió d'Ignasi de Loiola, es va servir d'una guerra i d'una pesta: «La guerra que el va treure de Pamplona i va ser el detonant de la seva conversió, i la pesta que li va impedir d'arribar a Barcelona i el va retenir a la cova de Manresa.»

L'acte institucional va comptar amb la intervenció del jesuïta Xavier Melloni, director espiritual de la Cova de Manresa, que va glossar la figura d'Ignasi de Loiola com a pelegrí. Hi va actuar l'Esbart Manresà de l'Agrupació Cultural del Bages, que va interpretar un fragment de *Rapte*, i l'Orfeó Manresà, que va oferir *Un home nou*, de Xavier Pagès i lletra de Joan Torner. També es va projectar un vídeo que ressegueix el Camí Ignasià català i que mostra la celebració que aquest 2022 s'està portant a terme a Manresa.

«Els exercicis espirituals se'ns presenten com aquella escala de Jacob que des de la terra ens porta al cel»

Agustí Codinach

El cardenal Joan Josep Omella llegint el missatge del Papa.

Esperit transformador ignasià

El Fòrum Internacional Multireligiós Manresa 2022 s'organitza del 27 al 30 de novembre

MAC

Fotos: Agustí Codinach

Enguany es commemoren els cinc-cents anys de l'arribada de sant Ignasi de Loiola a Manresa, de camí en el seu pelegrinatge cap a Jerusalem. El sant va estar-se prop d'un any a la ciutat, s'hi va inspirar per escriure els *Exercicis Espirituals* i hi va tenir una experiència reveladora, que va marcar la seva vida i el va dur a fundar la Companyia de Jesús. Per això, Manresa és considerada ciutat bressol de l'orde jesuïta. La commemoració permet reivindicar i potenciar el llegat patrimonial de Manresa i consolidar el seu paper com a final del Camí Ignasià.

«Manresa 2022 és un projecte de llarg recorregut que, a partir d'una efemèride important, l'estada de sant Ignasi de Loiola fa cinc-cents anys a la ciutat de Manresa, pretén posar a punt la ciutat per a la rebuda de visitants en un sentit global. Potencia així els seus actius i recursos propis (entorn natural, patrimoni, centralitat geogràfica i petjada ignasiana), tot relligant-los a partir del relat transformador que la presència del pelegrí Ignasi ha deixat a Manresa i que es manté viu cinc segles després. Manresa 2022 és un actiu troncal en el marc del projecte de desenvolupament turístic de la ciutat», explica Joan Calmet Piqué, regidor de Turisme i Projecció de Ciutat, de l'Ajuntament de Manresa.

«Ignasi de Loiola —constata el regidor— és una de les figures més influents de la història de la humanitat i, al mateix temps, qui més projecció internacional ha donat a Manresa, on va viure durant quasi un any (1522-1523). Les experiències viscudes per sant Ignasi a Manresa el van ajudar a consolidar la transformació que havia iniciat a Loiola, quan va decidir abandonar la carrera militar per dedicar-se a la meditació i a la vida contemplativa. Segons va relatar ell

mateix, a la ciutat del Cardener va tenir un seguit d'experiències místiques que resultarien decisives en la redacció dels *Exercicis Espirituals*».

Any commemoratiu

Aquesta iniciativa de l'Ajuntament de Manresa i l'Oficina Tècnica de Manresa 2022 es va iniciar l'any 2014, que és «quan es comença a treballar amb la redacció d'un Pla Director que marca un full de ruta», assenyala Joan Calmet Piqué. Des de llavors, «va creixent i es consolida a partir de tres eixos de treball (Camí, Acollida i Llum) relacionats amb aspectes clau a desenvolupar: la posada a punt de l'espai públic, dels equipaments i dels entorns ignasians (eix Camí), l'arrencada d'un ambiciós Pla de Desenvolupament Turístic de la ciutat (eix Acollida) i la creació de continguts de tota mena amb voluntat de continuïtat en el temps (eix Llum)».

El regidor palesa que aquest 2022

El Fòrum inclourà ponències, debats, grups de treball i tallers

La Cova de Sant Ignasi, un lloc de pelegrinatge.

«s'ofereix a la ciutadania com a any de celebració, amb la consolidació d'activitats prèvies que aspiren a tenir continuïtat en el temps i amb actes propis i singulars d'un any festiu i commemoratiu». Des del gener es duen a terme exposicions, espectacles, instal·lacions, concerts, simposis... «La resposta a la vuitantena d'actes proposats —afegeix— és molt bona, amb una afluència de públic alta, de més de 40.000 persones. Per tant, la valoració és altament positiva. A més, cal tenir en compte que al 2022 no acaba res. Continuarem treballant per projectar la ciutat com a destí turístic, potenciant el ric patrimoni vinculat a sant Ignasi de Loiola, un referent mundial, i apostant pel recurs més indiscutible que ens ha deixat la petjada ignasiana: el Camí Ignasià.»

Set eixos temàtics

Amb l'objectiu d'arribar a tots

els públics i de fer-lo tan participatiu com sigui possible, el programa inclou diversos esdeveniments al llarg de l'any, distribuïts en set eixos temàtics fonamentats en els valors destil·lats de l'experiència transformadora que es pot percebre a la ciutat. Són els següents: «Espiritualitat i pensament», «De Manresa al món», «Educació», «Cultura i art», «Música i festa», «Joventut» i «Esport».

«Immersos com estem en temps convulsos i de canvis profunds de tota mena, l'espiritualitat és l'única resposta possible, la que ens donarà la pau imprescindible per viure el dia a dia i l'impuls necessari per treballar el futur amb coherència i sentit de pertinença a un món i un planeta que se'ns desfà als dits», posa en relleu Joan Calmet Piqué. I observa: «Espiritualitat, que no religiositat. La religió és una de les moltes formes de viure l'espiritualitat, però el missatge de Manresa 2022 parla de transformació, personal i col·lectiva, i aquesta no és possible sense un fort component de reflexió i silenci actiu, i això no és altra cosa que espiritualitat.»

Trobada multireligiosa

Dins de l'eix temàtic d'«Espiritualitat i pensament», una de les activitats més rellevants és el Fòrum Internacional Multireligiós Manresa 2022, que, sota el nom de «Cruïlla de Camins. Una resposta intergeneracional multireligiosa a la crisi social i ambiental», tindrà lloc a l'Auditori Espai Plana de l'Om de la capital del Bages del 27 al 30 de novembre. Organitzat per l'Ajuntament de Manresa i Religions for Peace, aquesta trobada multireligiosa i multisectorial inclourà ponències, debats, grups de treball i tallers.

Religions for Peace és una organització de diàleg interreligiós, amb seu a Nova York, que intenta donar resposta als reptes globals des de la perspectiva multireligiosa, que treballa en la construcció de la pau i que lluita contra la discriminació de les dones i la degradació del medi ambient. Azza Karam, secretària general de Religions for Peace i membre de la Taula Assessora d'Alt Nivell en Multilateralisme

Efectiu del Secretariat General de les Nacions Unides, serà una de les participants al Fòrum.

En una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana* i publicada el 5 de juny passat, Azza Karam manifestava que esperava primordialment tres fruits de la celebració del Fòrum: atenció, inspiració i acció. «Cal atenció per entendre que el medi ambient ha d'interessar totes les religions; inspiració, perquè hi ha moltes coses que es poden fer en aquest àmbit, i hem de veure-les; i acció, perquè hi ha moltes iniciatives eficaces que poden ser compartides per les religions d'arreu del món», va dir.

Karam va voler incidir en el fet que cal «adonar-se que les diferents religions poden treballar plegades, que les qüestions mediambientals no afecten només la seva religió, sinó tota la humanitat. I és per això que hi hem de col·laborar. Es tracta d'un segon nivell de consciència, i això és el que volem fer en aquest fòrum: treballar plegats».

Per un món millor

El Fòrum, que compta amb la col·laboració de Diplocat, abordarà la crisi social i ambiental provocada pel canvi climàtic a través del diàleg interreligiós i intergeneracional. Amb una forta presència de dones i de persones joves, reunirà 51 líders religiosos de 33 països d'arreu del món, que reflexionaran sobre com les ciutats —on viu la major part de

la població mundial— poden esdevenir més sostenibles, inclusives i resilients.

El diumenge 27 de novembre, i com a acte previ a l'inici dels debats del Fòrum, es farà un pelegrinatge simbòlic des de l'Oller del Mas fins a la Cova de Sant Ignasi, emulant el recorregut que va fer sant Ignasi de Loiola fa cinc-cents anys per arribar a Manresa. Comptarà amb la participació dels líders religiosos i de la ciutadania que s'hi vulgui apuntar. A l'arribada a la Torre Santa Caterina, amb Montserrat al fons i Manresa als peus, tindrà lloc una activitat de meditació conjunta. Un cop la comitiva hagi arribat a la ciutat es farà una rebuda institucional al Saló de Sessions de l'Ajuntament de Manresa.

Durant les tardes dels tres dies s'han preparat una sèrie d'experiències per enriquir el debat, com ara la visita per descobrir la vida monàstica a Montserrat o la unió d'espiritualitat i arquitectura de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Així mateix, s'organitzaran cinc tallers en diversos centres religiosos de la ciutat, que obriran els seus espais: l'església ortodoxa Santa Teodora de Sihla, la mesquita Al-Fath, el centre budista Samye Dzong, el convent de les Caputxines i la casa Flors Sirera.

El Fòrum reunirà líders mundials de la fe cristiana, musulmana, budista, jueva, hindú, bahai'i, shinto o indígena, procedents de diferents països, com el Japó, les Filipines, Nigèria, el Líban, Sud-àfrica, el Congo, Kènia, Xile, el Perú, l'Equador, els Estats Units o Alemanya.

**Aquesta trobada
reunirà 51 líders
religiosos
de 33 països
d'arreu del món**

Un dels mosaics creats per l'artista eslovè Marko Rupnik, sj.

© Shutterstock Photo

L'obesitat mata prop de tres milions de persones cada any.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'obesitat és una malaltia que cal combatre

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

S'ha dit que cal considerar l'obesitat com una pandèmia que afecta moltíssims països, amb un impacte important en l'àmbit sanitari. Estem d'acord amb aquesta afirmació. Sabem que en una enquesta del 2016 es calculà que al món hi havia gairebé dos mil milions d'adults amb sobrepès, dels quals 650 milions es podien dir malalts d'obesitat, i pel que fa als joves d'entre els 5 i 18 anys, el 20% tenien també sobrepès. I per què es diu que l'obesitat és una malaltia? Molt senzillament, perquè, com totes les malalties, pot portar a la mort. Només cal consultar què ens diu l'Organització Mundial de la Salut (OMS): l'obesitat mata prop de tres milions de persones cada any.

I què fer per perdre l'excés de quilos que malmeten la salut? Com combatre l'obesitat? Em direu, i amb raó, que ingerir menys calories és el mitjà obvi. Sí, teniu raó, però qui ho fa si es troba que la gana l'impedeix prolongar molts dies un règim així? Doncs mireu, l'actualitat científica que avui vull comunicar-vos és la següent: el grup de recerca dirigit per Ivan de Araujo, de la Icahn Sc-

hool of Medicine at Mount Sinai, de Nova York, ha descobert que el pèptid GLP-1, segregat per cèl·lules endocrines de l'intestí, que actua provocant la sacietat o pèrdua de gana després que hem menjat, fa una acció que arriba fins a les neurones del cervell, a l'hipocamp, provocant rebuig d'aliments. Arribaren a aquesta conclusió després d'estudiar els efectes del GLP-1 en ratolins. El nostre organisme fabrica aquest pèptid a l'intestí quan estem saciats i fa que ja no tinguem ganes de menjar més. La conseqüència és clara: si un obès en pren a part, fora dels àpats, també li arribarà a l'hipocamp i pot fer dejuni sense que senti gana i això pot ajudar-lo a guarir-se de l'obesitat.

Què dir-hi? No sabem si hi ha cap projecte de fabricar aquest pèptid al laboratori ni si, fer-ho, tindria un cost gaire elevat, però hi veiem una porta oberta per als malalts d'obesitat... Mentrestant, però, recordem que cal que tots tinguem l'hàbit d'una alimentació equilibrada i fem exercici físic per no arribar mai a un perjudicial excés de pes.

GENT DE CASA

Els germans Baraut: Tomàs, Maiol, Cebrià..

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

El matrimoni Miquel Baraut i Alfonsina Obiols, de Can Roca del Vilar de Cabó, o Vilar d'Organyà, va tenir nou fills: tres sacerdots i un coadjutor salesià (Tomàs, Lluís, Pau i Joan) i dos preveres benedictins monjos a Montserrat (Maiol i Cebrià). Tots destacaren per la seva tasca religiosa.

Potser el més petit, Francesc d'Assís, Cebrià Maria en religió, nascut el 21 de maig del 1917, és el més conegut. A Montserrat des dels deu anys, el parèntesi de la guerra el portà a Alemanya i a Roma. Va ser ordenat prevere a Montserrat el 1941, on dirigiria *Analecta Montserratensia* i retornaria Roma per tal de completar estudis després de la guerra mundial.

Cebrià Baraut, historiador i escriptor, va ser professor a Montserrat i després a la Universitat de Barcelona, membre de l'IEC i de prestigioses entitats acadèmiques. A partir del 1963 passaria llargues temporades a la casa andorrana de la comunitat i el 1977 es constituïa, al bisbat d'Urgell, la Societat Cultural Urgel·litana, que l'any següent editaria la revista científica *Urgelia*; ell en dirigiria catorze volums.

La bibliografia dels estudis del pare Cebrià Baraut és extensíssima. Entre els seus nombrosos treballs, hi ha el 1962 la primera història del san-

tuari del Miracle. Treballador incansable fins al darrer moment, va morir a Montserrat el 8 de juny del 2003.

Si en Cebrià era el petit, el germà gran era en Tomàs, nascut el 1888. Ingressà als salesians, arribà a provincial de la congregació en uns moments —meitat del segle XX— de gran expansió per tot Catalunya. Deixà un grat record arreu, però especialment a Girona, on té una plaça dedicada a la seva memòria. Morí l'any 1987.

Maiol, l'altre benedictí i montserratí, també passà molt de temps a la casa andorrana d'Engordany, en els anys més durs de la guerra. Portava la correspondència montserratina a través d'Andorra per eludir la censura. També va ser un destacat especialista en filatèlia; organitzà les col·leccions del monestir i aplegà una important col·lecció internacional de segells sobre sant Jordi.

Podríem continuar parlant dels altres germans Baraut-Obiols, però potser cal esmentar un fet insòlit a la mateixa família. El dia de Crist Rei del 1968 es va aplegar bona part de la família (germans, cosins, oncles, nebots...) per celebrar una eucaristia al temple del Sagrat Cor del Tibidabo. En aquells moments la família tenia vint-i-quatre sacerdots, tres coadjutors salesians, vuit religiosos, tres estudiants de teologia i cinc seminaristes; un veritable planter de vocacions.

A part dels germans Baraut-Obiols preveres, hi concelebraren els cosins Marcel·lí Ubach Baraut, llavors rector d'Alcarràs; Josep Balaguer Obiols, canonge de Solsona; Joan Campà, rector d'Altron, o Nemesi Marquès, catedràtic a la Seu.

El pare Cebrià Baraut
va ser un rellevant
historiador i escriptor.

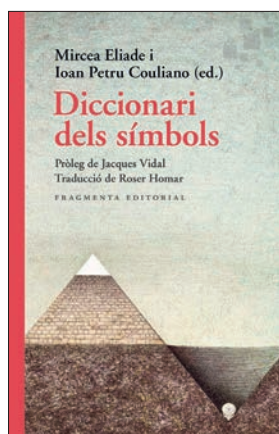

ENRIQUE GALINDO BONILLA

La mesa de la vida

Desclée De Brouwer, 2022, 288 pàg.

Totes les persones patim situacions doloroses, que poden abocar-nos a la desesperança. Partint de la metàfora d'una taula sostinguda per quatre potes, en aquest llibre es proposa un mètode per trobar alguna solució als problemes i per modificar la manera com interpretem el que ens passa.

MIRCEA ELIADE I IOAN PETRU COULIANO (ed.)

Diccionari dels símbols

Fragmenta, 2022, 892 pàg.

Durant segles, els símbols s'han viscut com a portadors d'un sentit capaç de trencar els horitzons dels límits humans per projectar-se més enllà. Així, objectes o gestos habituals s'han carregat d'una densitat que testimonia fins a quin punt la recerca de sentit es troba impresa en les profunditats del desig humà.

AUTORS DIVERSOS

El prevere del segle XXI

Edicions de la Facultat de Teologia de Catalunya, 2022, 280 pàg.

Monogràfic de la revista *Quaderns de Pastoral*, corresponent als mesos de gener-juny, dedicat a reflexionar sobre com ha de ser la imatge del prevere dels nous temps. Seixanta veus rellevants ens acosten al pastor del segle XXI des de la vessant teològica, bíblica, humana, psicològica, eclesial i pastoral.

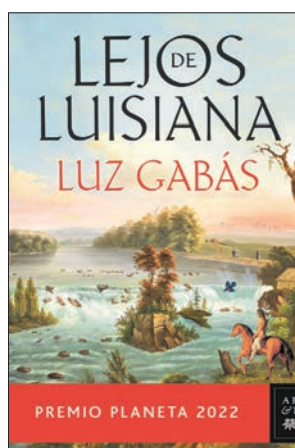

FRANCIS SPUFFORD

Llum perpètua

Univers, 2022, 384 pàg.

Novembre del 1944. Una bomba està a punt d'impactar contra la ciutat de Londres, truncant la vida de cinc nens. Aquesta bomba mai no arriba a impactar contra el seu objectiu. La vida d'aquests nens prossegueix el seu curs, endinsant-se als profunds canvis que van modelar la segona meitat del segle XX.

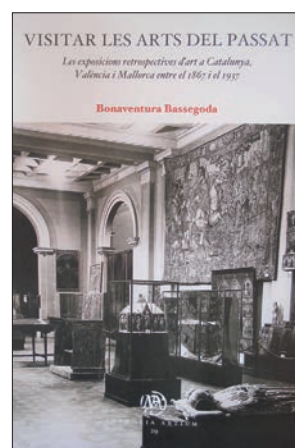

LUZ GABÁS

Lejos de Luisiana

Planeta, 2022, 768 pàg.

Després d'anys de colonització, la família Girard accepta la controvertida decisió del seu país, França, de cedir a Espanya el 1763 part de les indòmites terres del Mississipi. Aquesta novel·la, guanyadora del premi Planeta 2022, és un gran fresc històric sobre l'aventura d'Espanya al cor d'Amèrica del Nord.

BONAVENTURA BASSEGODA

Visitar les arts del passat

Universitat de Barcelona i altres, 2022, 340 pàg.

Llibre de la Col·lecció Memoria Artium, on es documenten les exposicions retrospectives d'art de Catalunya, València i Mallorca entre el 1867 i el 1937, les de gran abast i les d'àmbit local, siguin col·lectives o monogràfiques. Un recorregut pel patrimoni artístic i dels col·leccionistes. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

Cartes d'amor (Love Letters) es va estrenar al teatre el 1988, tot i que en principi havia de ser més un relat que una peça teatral, però davant el rebuig de publicació de *The New Yorker*, l'autor va fer el canvi cap a la dramaturgia. Finalista del Premi Pulitzer, l'obra ha estat traduïda a gairebé totes les llengües possibles. *Cartes d'amor* fa un recorregut de mig segle, des del 1937 al 1987 aproximadament,

El carter no sempre truca dues vegades

a través de la veu epistolar dels dos protagonistes: Melissa i Andy.

Cartes d'amor és allò que s'anomena «un clàssic modern». Tan clàssic i tan modern que en aquesta represa s'ha fet una nova versió a càrrec del dramaturg Marc Rosich, que també la dirigeix amb Jordi Andújar. Com deia el poeta pastisser de Can Foix, a Marc Rosich i Jordi Andújar, i també al compositor Marc Sambola, els exalta el nou i els enamora el vell.

I per això han confiat en dos intèrprets reconeguts com Lloïl Bertran i Àlex Casanovas que, amb els seus dos personatges, transiten des de l'escola bressol, passant per l'adolescència, la joventut i l'ascens de la maduresa fins a la caiguda. És a dir, aquell recorregut que qualsevol ésser humà no pot defugir per llei natural.

Cartes d'amor, malgrat la seva aparent senzillesa, perquè no surt del que serien les lectures de multitud de cartes que van i venen, va *in crescendo* fins que aconsegueix tocar la fibra dels espectadors amb un dels objectius més difícils en teatre: que emocionin de debò.

La companyia ha fet més pròxima l'obra *Cartes d'amor*. L'han dotada no només d'una «lectura de cartes» sinó també d'un cert dinamisme i moviment: algun canvi de peça de vestuari que s'adapta a cada època del segle passat, un canvi de posició dels dos a la llarga taula on queden escampades les cartes, que sempre es passen de l'un a l'altre amb caps de records, la no-mirada i la veu al buit, fugaces rèpliques entre els dos i una sensible banda sonora de Marc Sambola que acompanya suaument tota la representació.

Melissa s'hi reflecteix com una dona que pren la iniciativa, que vol, que cau i es torna a aixecar i que empeny Andy a debatre's entre dos mons: el convencional de la família que els dos han creat si us plau per força per separat i el lligam des de la infància que mantenen d'adults fins a l'últim moment. *Cartes d'amor* és una de les petites perles que hi ha aquests dies a la cartellera teatral catalana.

L'actriu Lloïl Bertran i l'actor Àlex Casanovas en un moment de l'obra «*Cartes d'amor*».

«CARTES D'AMOR», D'A. R. GURNEY

ADAPTACIÓ: Marc Rosich
INTÈRPRETS: Lloïl Bertran
i Àlex Casanovas
MÚSICA I DIRECCIÓ MUSICAL:
Marc Sambola
DIRECCIÓ: Marc Rosich
i Jordi Andújar
Sala Versus Glòries, Barcelona
Fins a l'11 de desembre.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Caputxí

Atenció espiritual i religiosa a malalts

NÚRIA FERRET CANALE

Acompañar en la enfermedad. Recursos y materiales para la atención espiritual y religiosa
Amazon, 2022, 417 pàg.

L'autora pertany a l'Orde de les Verges. És pedagoga i experta en l'acompanyament a processos de malaltia per la Universitat Ramon Llull. Treballa com a agent de pastoral a l'hospital universitari de la Vall d'Hebron de Barcelona i, després d'haver publicat alguns llibres d'espiritualitat, editats al Centre de Pastoral Litúrgica, ara ens sorprèn amb l'aportació de tan valuosos materials, suggeriments, idees i recursos que són presentats en aquest llibre de manera molt ben estructurada per tal d'ajudar i facilitar l'atenció espiritual i religiosa a malalts de diversos perfils.

El llibre s'articula en cinc parts: l'acompanyament espiritual i religiós; com iniciar el procés; el procés d'acompanyament; els temes a desenvolupar durant el procés: la fortalesa i la confiança, la llum i l'esperança, la interioritat i la pregària, la reconciliació i la pau... i amb una darrera part, la cinquena, que ajuda a cloure fructuosament el procés iniciat amb una obertura a la creixença i transformació espiritual. La publicació compta amb un complet índex de referències bíbliques, un índex dels relats que es proposen en el procés d'acompanyament, un índex de les fitxes-resum que apareixen al final de cada apartat i, també, un curiós índex amb la relació d'uns innovadors *flyers*, preparats per l'autora per tal de facilitar al malalt la fonamentació adequada del seu procés.

Cal assenyalar que el present llibre omple un buit en la bibliografia de la pastoral sanitària, car no hi ha gaire cosa editada que ofereixi idees i recursos plausibles com els que ens proposa la Núria Ferret per ajudar a l'acompanyament dels malalts. Aquesta publicació enriqueix la Pastoral de la Salut i, a més dels agents de pastoral, el llibre també pot ser d'utilitat per a grups de suport i ajuda mútua, a residències d'ancians, a centres sociosanitaris i, àdhuc, pot servir per ajudar amb lectures i exercicis de reflexió les persones que passen per situacions de dolor en les seves vides.

Una felicitació, ben de cor, a l'autora, regraciant-li aquest esforç d'aplegar i de donar estructura, des de la seva experiència personal com a agent de pastoral, a tan variats i suggeridors materials que, com ella assenyalava en els mots introductoris, han de servir per «guarir i embenar les ferides» des de la misericòrdia i la bondat de Crist-Bon Pastor.

RAUXA

Rússia i Europa

En la guerra d'Ucraïna la responsabilitat culpable de Rússia és inqüestionable. Als europeus occidentals no ens és possible posar-nos del costat de Moscou i no hi ha dubte que Vladimir Putin és el principal responsable de tota aquesta destrucció. Però en el nostre entorn cultural aquesta presa de posició és tan unànime que correm el risc de no percebre els matisos que hi ha sempre en tot conflicte. Anar contra Putin és fàcil, massa fàcil; assenyalar el seu autoritarisme no només no ens compromet a res, sinó que ens estalvia qualsevol exercici d'autocrítica. Les evidents mancances democràtiques de Rússia no converteixen automàticament Occident en el paradís de la civilització.

Les atrocitats comeses per l'exèrcit rus no poden ser la coartada per devaluar la nostra democràcia. Tancar de manera unilateral dins del territori de la UE tots els mitjans de comunicació afins a Moscou tan sols es pot qualificar de censura en tota regla. Amb aquesta mesura no només es priva els ciutadans europeus del dret a la informació, sinó que s'està admetent implícitament que el missatge de l'«enemic» té més poder de seducció que el discurs oficial dels estats lliures i democràtics. Prohibir als ciutadans l'accés a la informació equival a tractar-los de menors d'edat, i en el fons és reconèixer que el mateix sistema europeu no ha estat capaç de formar-los amb el criteri necessari per destriar la veritat de la mentida. Si Europa vol mantenir la credibilitat com a referent de la democràcia al món, no ho aconseguirà mai fent callar les veus que considerem desafectes. Per això ja tenim el Kremlin.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

JORNADES BÍBLIQUES

Del **dissabte 26 de novembre al 3 de desembre**, l'Escola d'Animació Bíblica i la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa organitzen les XIII Jornades Bíbliques *Comunicar la Palabra con alegría*. Més informació: tel. 652 078 868.

CATECUMENAT

El **diumenge 27 de novembre**, a les 16.00, ritu d'ingrés al catecumenat (adults) a la catedral de Barcelona.

PARES TEATINS

El **diumenge 27 de novembre**, a les 17.00, concert de Nadal amb les corals de l'Escola de Música a favor de la Fundació Manos Providentes a l'església de Sant Gaietà (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL

El **diumenge 27 de novembre**, a les 18.00, projecció de *Van arribar de nit* al Centre Cultural Sant Vicenç de Sarrià de Barcelona. Presenta: Eudald Vendrell.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **diumenge 27 de novembre**, a les 17.00, audició musical del cor Lerània; el **dissabte 3 de desembre**, a les 10.00, recés d'Advent *Pau als homes que Déu estima* amb Catalina Terrats. Inscripcions: activitatspuelles@gmail.com.

RELOTGE DE LA FAMÍLIA

El **dimarts 29 de novembre**, a les 19.30, nova sessió de Relotge de la Família al Casal Lloia de Barcelona (c/ Balmes, 138).

CARLES DE FOUCAULD

El **dijous 1 de desembre**, a les 19.00, presentació del llibre *Hermano de todos*. San Carlos de Foucauld de José Luis Vázquez Borau, amb l'autor, Mn. Salvador Bacardit i Joan Lluís Pérez Francesch al Seminari Conciliar de Barcelona.

PREGÀRIA

El **dijous 1 de desembre**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco dels salesians de Barcelona. Informació: tel. 934 291 803.

Solsona

MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL

El **diumenge 27 de novembre**, a les 19.00, projecció de *El Camí Ignasià* al local sociocultural del Palau d'Anglesola. Presenta: Jordi Roigé.

Tarragona

MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL

El **dimarts 29 de novembre**, a les 18.00, projecció de *Van arribar de nit* al CaixaForum de Tarragona. Presenta: Blanca Serres.

Terrassa

MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL

El **dimarts 29 de novembre**, a les 18.00, projecció d'*Ignasi de Loiola* a l'auditori Pere IV de Sabadell. Presenta: Robert Roche.

Vic

SANT IGNASI

Del **dilluns 28 de novembre al dimecres 30**, a Manresa, Religions for Peace i l'Ajuntament de Manresa organitzen l'encontre *Cruïlla de camins: una resposta intergeneracional multirreligiosa a la crisi social i ambiental*. Fòrum interreligiós Manresa 2022. Més informació: www.manresa2022.cat.

COVA DE MANRESA

El **dissabte 3 de desembre**, a les 10.00, pregària contemplativa. Inscripcions: info@covamanresa.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els nens i nenes que pateixen puguin accedir a l'educació i redescobrir l'afecte d'una família

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcristiana

 catalunya_cristiana

 Catalunya Cristiana

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Joan Buscà, Teresa Casillas, Montserrat Dameson, Jordi Faulí, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Sergi Gordo, Alberto Masó, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Marcel Pallegà, Montse de Paz, Josep Puig, Meritxell Ruiz, Valentí Serra, Claustre Solé, Bàrbara Sotomayor, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Josué Villalón

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MAC

Diputat d'Obres Assistencials i Joventut de la Germandat de Nostre Senyora del Rocío de Barcelona, David García Requena s'ha encarregat de coordinar un dels punts de recollida d'aliments de la campanya solidària Gran Recapte 2022 del Banc dels Aliments de Barcelona, que es fa el 25 i 26 de novembre a tot Catalunya. Aquest professional del món de la comunicació —és director i presentador del programa *Raíces* a Ràdio Sant Boi i productor de Ràdio Estel— ens parla de la seva experiència.

Quina ha estat la teva comesa com a coordinador?

Gràcies a la tasca de divulgació que des de la Germandat de Nostre Senyora del Rocío de Barcelona vam efectuar les darreres setmanes, sobretot a través de les xarxes socials, molts germans i germanes es van apuntar com a voluntaris per a la campanya d'aliments Gran Recapte. La meua missió va consistir principalment a gestionar l'equip de voluntaris; tots duen una armilla blava identificativa del Banc dels Aliments i fan tornos de quatre hores. També em vaig encarregar de la logística de l'organització: cartells informatius repartits pel centre comercial, bosses de tela on la gent anava col·locant els productes destinats a la campanya i banyeres, perfectament etiquetades, on es classificava tot el material per a la seva posterior distribució al magatzem. La nostra tasca la duem a terme al supermercat Condís del carrer Aragó, números 96-100, de Barcelona.

Com ha estat l'experiència?

Molt positiva. Els voluntaris són una peça clau en la campanya Gran Recapte. Un cop situats a l'entrada del supermercat, els voluntaris animen els clients a efectuar donacions físiques d'aliments i els indiquen quins són els més adients: oli, llet, conserves de peix, llegums i verdures..., tot evitant els aliments frescos i refrigerats. Així mateix,

David García Requena, coordinador d'un dels punts de recollida d'aliments de la campanya Gran Recapte del Banc dels Aliments de Barcelona

«No podem quedar-nos impassibles davant del patiment aliè»

proporcionen informació sobre la funció del Banc dels Aliments i sobre la situació de precarietat alimentària que hi ha al nostre entorn.

Què significa per a vosaltres ajudar els més necessitats?

Com que formem part d'una institució religiosa com és la Germandat, hem de tenir molt present que això no és tan sols festa, sinó també devoció, i la devoció comporta ineludiblement estar al costat del proïsme més desafortunat, com bé estableixen els nostres estatuts. Hem de conscienciar els membres de la Germandat que per a moltes persones és cada cop més difícil arribar a fi de mes i poder comprar productes de primera necessitat. Com a cristians, no podem

quedar-nos impassibles davant del patiment aliè. Hem de donar un cop de mà a les persones més vulnerables i dedicar-los part del nostre temps. En el context actual d'una societat globalitzada però individualista i deshumanitzada, pren més força que mai el missatge de Jesús, d'estimar-nos els uns als altres.

La Germandat fa altres accions solidàries?

Sí. Hem subvencionat la festa de la castanyada de la Fundació Joan Salvador Gavina, al Raval barceloní. El proper 18 de desembre, a les sis de la tarda, organitzem un festival de nades *rocieras* a la parròquia de Santa Anna, a Barcelona; tot el que es recapti anirà destinat a l'Hospital de Campanya de Santa Anna.

EL VIATGE DE LA TEVA VIDA

Viu l'experiència multicàmera a
Escasateva.Catalunya.com

Hi ha viatges
que vols que
no s'acabin
mai

